

העונבים הזה

למי נועד הנשק ?

מדוע הורד הב-17 באלג'יריה ?

מיטום הנשק

המסתור

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל אביב, טלפון 25785.
 ת.ד. 136, מען למברקס; עולמפרסט.
 המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
 דפוס משה שהם בע"מ, תיא, טל. 62239.
 ההפצח: דוד סופל ובני, תל אביב.
 המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות

העולם הזה ב יותר במדינה

הייתי בן העולם הזה אילו היה מסוגל לכ' תוב ברצינות בדברים כאלה. קשה לתאר מעשה מנחל יותר מאשר להתעלל בצורה כזאת באדם שעבר זה עתה ועוועו כה עמוק כמו התנקשות.

אולם איננו יכולים לשכוח כי משהו עשה בדיק את הדבר הזה, והשתמש בדיק כשיטת מאוסות אלה נגדנו, בימי פרשת תבור. האם יבנו עתה היוזמים של אז כמה קל להפעיל נשק זה? האם יבנו עתה כמה הוא מוכרע ומגנן מבחינה מוסרית? המוסר היהודי ציחה שלא לעשות לזולתך את אשר אתה רוצה לעשות לך. יתכן כי כיום, אחרי ההתנקשות, יבין גם יחזקאל סהר שלא היה זה מן החוכמה לצדד להופיע בהגנתה בכורה של זרוע אותו לכלבו ולתת גושפנקא רשמית של צמרת המשטרה למחזה המסית בגלוי למעשי אלימות נגד יריבים פוליטיים. כי קשה מאד לכוון מעשי אלימות מראש, וקשה לי צאת על מתנקשים פוטנציאליים נגד מי לפנות, ונגד מי לא. משהו עלול לקבל את השיטה אבל לא את הכתובת. כי כאשר מתחילים לזרוק לכלבים, מי יודע לאן סופם של הכלבים הגיע?

עולם לא כדאי להשליט בציבור אחיזה של מעשי אלימות. אכן, שלטון העושה זאת כמו ידיו, אלוהים היכה אותו בסנורים.

אחרי ההתנקשות נקט המטה הארצי באמ' צעידה חירות מתאימים. הוצבו שומר-ראש, והיומנאי בפתח הבנין צויד באקדח טעון. כל זה מוצדק והיגיוני. בכל זאת אפשר לשאול שאלת-תם: מה משתמע מן העובדה שבוחרו את זה מתבצרים מוסדות ממשלתיים בהגנה היקפית? האם לא ישאלו את עצמם ראשי המדינה אם לא גרמו למצב זה על-דין הוילול חיים רשמיים בדת-הקהל וסתירת כל צינורות הביקורת ההוגנת?

אחרי הרימון בכנסת, כמעט ואי אפשר עוד להיכנס לבנין, ודיוני המוסד העליון של המדינה מתקיימים כמעט שלא בנוכחות הקהל. בשעת מתן פסק-הדין בערעור קסטנר הסילה המשטרה מצור על הבנין, הקיפה את השופטים במיתרסים ובמחסומים וערכה חיר פוש על גופם של הבאים. עתה נגטקו אמצעים דומים במטה המשטרה.

פעם צחקה הארץ על האנגלים, שהת' הבאו ב"בווינגראד" ירושלמי ותל אביבי, ה' אם אין זה מור כי במלאת עשר שנים לקיום המדינה חוזרים אליה גם במינגראדים איה?

בעת שירי העשור עלו למשלם המיסים ה' ישראל 150 ל"י כל אחד.

אינני מבין מדוע נסערתם כל כך מה' שאלות שנקללו במשאל העליון. לדעתי אתם צריכים להניד תודה, שלא נעלמו יש אתם רעות השוכים כמו:

- תמיכה מועדון מפא"י בקפה פילין.
- רכישת הדודג'ים עבור קציני מוטרת ישראל.
- הצנת "ורוק אותו לכלבים".
- ההפסד הראשון במשחק כדורגל בינ' לאומי שהביא אכזר ל'ישראל.
- יש לי עוד, אם אתם רוצים.

מאיר אלדובי, חיפה

הוראות מהמשרד

פירסמתם את העובדה המעציבה, שיבולי הכותנה בדרום הגיעו השנה ל-50% מהמסר. צע הרגיל (העולם הזה 1064). הסיבה ה' אמיתית ליבולים יורדים אלה נעוצה בשיטה הדיקטטורית הנפסרת, לפיה מנהלים פקידים בלתי-ימנשים את משקי המתיישבים מכין כחלי המישר, בין שתיות כום תה אחת לי שניה. כך קבעו פקידים אלה השנה כי על המתיישבים לנגרל כותנה אלה השנה כי על בלי להתחשב בעובדה שלמתיישבים היו תוכי ניות אחרות לפיתוח משקיהם.

מבלי לשאול את פי המתיישבים שלחו פקירי הסוכנות סרקטורים ומכונות-זריעה, ליים כיצוע זריעת הכותנה וכך יצרו עובדה מונמרת. מאחר וחלק מהמתיישבים לא הס' כמו שצורת עיבוד המשקים תוכתב מנכות, הונח עיבודו של חלקות רבות וזוהי למעשה סיבת היבול היורד. כאדם הקרוב לבעיות ה' מתישבים החדשים, מקוה אני כי בעתיד יקוץ האחראים את המסקנות מכישלון זה, ולא יתעלמו מהגורם המור הקרא מתישב. עוזי פינרמן, כפר יחזקאל

פצצות
 לא הבנתי כלום מכל הכתבה על זורק ה' פצצות האלמוני, שרצה להטיל פצצה ב' עתונכם (העולם הזה 1065). אינני יודע מי דוע הינכם הולשים בכל המינה רוצה רק להסל אתכם. מה שהבנתי מתוך הרשימה הוא, שהיה זה איש השב. דיאל ורניצקי אשר הסניד ל'די המטונות והקרא מתישב. רצה לזרוק אצלכם פצצה.

מדיבורים למעשים
 גולדפרב, תל אביב

חזממי כורסאות

רק עתה נודמן לי לקרוא את מאמרים הדנים בעצת נישואי התעובת (העולם הזה 1057-8). שום מהדים לקרוא להיכן הנענו בשנת 1958. אולת-הירד והוסר-הפעולה נגד כנופיות הדתיים, המנסות להשלים מורא ב' כוח, מפלחמה אלה שבמלחמת השחרור ה' ממו כורסאות בית-ההרד ומנהיגיה, במסווה צעיר הרתיות, אוחזים דתיים מכובדים י' עסקו בהברחת עשונים או כנופיות הפרחים מכנייברק שמענו בכוח עזרה רפואית ביום שבת מחולה נזקק, כל אלה מנסים עתה להשי' ל'ט מוראם בצורת חוקי ימות-הביניים, ב' מינה הזקוקה בראש וראשונה לשלום בר-קיימא.

מן חירות
 בנליונכם האחרון (העולם הזה 1065), פיר סכחם ידיעה שפורסמה קודם לכן בעתון על המשמר, כאלו מסרתו את ילדי לנו אמהות עובדות, באמרי ש'נו של חירות אינו לפי רוחי".

האמת היא שהופנית לנו אמהות עובדות על-ידי העזרה הסוציאלית, ואם אחד לא שאל את פי לאיזה נו אני רוצה לשלוח אותם. לא ידעתי שבכפר שלם יש נו ילדים של תנועת החירות.

גלי הצחק
 אמתר מנקס, כפר שלם

עיתים לי שירות גדול, בזה שפירסמתם דו"ח סטינונרפי מתוך "שלושה בסירה אחת" (העולם הזה 1065). הניתו לקרוא את ה' הברקות של אנשי הצוות, אך יותר מכל הכסחתי לעצמי שלא להצטער על שאחמין את שמיעת התכנית ברדיו, משום שאהיה אותו זמן בסירה.

יעקב שליונגר, צה"ל

אני אחד המאונים הנלהבים של "שלושה בסירה אחת". משום כך לא אשכח לכם את העובדה שפירסמתם את בדיחות ה"סירה" שבוע שלם לפני השידור ברדיו. במעשה ברברי זה נזלחם מפני יותר משלושה שלי' שום של ההנאה בשעת השידור.

מ. לומן, חיפה

...התחרות בלתי הוגנת לרוי-שבועון ה' רדיו, בשביל מה צריכים להוציא אותו אם אתם מפלאים את מקומי?

חיים מלמד, תל אביב

חסיד, בשעת האונה לתכנית הפופולרית של "שלושה בסירה אחת", הייתי כמות י' אנשי הצוות הם נאונים, המסציאים ביודנע חכמות בשעת השירור. כתבתכם נילתה לי עובדה מהדימה, שכל התכנית היא מכויימה. אחרת איד הייתם יכולים לדעת את כל ה' הכנית לפני שמשימים אותה ברדיו? אמילו חשירו של דו אלמנור, שברדיו אומרים שהוא כותב אותו בט' דקות, אינו אלא פיקורס, מפני שהוא כתוב כבר שבוע קודם בעולם הזה.

יהושע בו, עפולה

תשובות הצוות אינן תמיד מוכנות מראש. רק הקלטת הפגנת הסירה נעשית תקופת' מה לפני השידור.

הלב והגרוטאות
 מכתבו של הקורא מאיר צ. מחררה (ה' עולם הזה 1065) מוכיח שהוא נכר חסר חוש רומנטי. תלונתי, אם הצגתי עלי ל' יונביע' כל כך מצאה חן בעיני, מה אייכט לו אם היא קרובה של סוחר הנור' סאות הצרפתי או לא? בחורה המוצאת ה' אינה משתנה, אם היא קרובה של מי שהוא העיקר שהיא מוצאת ה'.

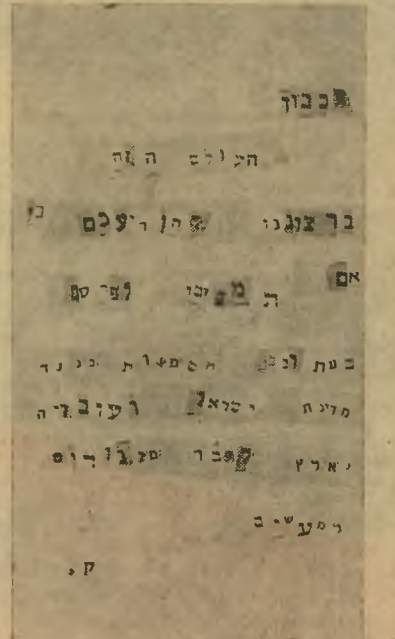
הדיר האבוד
 אני דוקא קוראת קבועה של עתונכם, ואפילו מזרחה איתו בכמה קוים של השקפה פוליטית. אבל ישנה בעיה, שלעתי דוקא עתונכם הוא הבמה הרואית לדבר אודותיה, בהתחשב עם הנונים הקוראים אותו. רואים עשיון קרב הנור תופעה מת-שמשת והולכת של אדישות, מחוסר "מצאות כרתית" לעסוק בה. התוצאות של מצב זה הן התברות הסלנויות, ריקנות וערפל קרב הנועה, אכסיס-סוציאליזם, ספיריטואליות ו' עוד דברים מעורפלים כאלה, ובעצם גם ה' זנות, ולא דוקא של אלה המוכות את גופן בכפס, מה כשפר לכל אותן תופעות יצאנות של השכל, הרגש והנוף שבשני ה' מינים גם יחד? מה כשפר למאות הצעירים שמסחובים בכסיות כסית-רוח-המטורוה-יכוס' תו ומחשבים הצדקה לחייהם?

בכמה מן המדורים בעתונכם, ודוקא ה' קלים, ניכרת הנישה הציונית למיפוסים אלה, אבל אין זה מספיק. צריך לתת לבעיה זו הרבה יותר משקל. צריך לעשות משהו ב' נונע לזה. למה שלא תנסו? באשר לי, אני בכלל לא מכווערת ונגם לא מיואשת. הניל הוא 21 ומספיק חכמה כדי לדבר על מין, אהבה, שמי' וירח מלאכותי ... התפלאו אפילו שיש לי עם מי לדבר, ובכל זאת, מה בנוגע?

מיקה ז, תל אביב

נתחמקי השרשרת
 נדהמתי למקרא המספרים האסטרונומיים, אליהם עלולה להגיע פעולת המכירה בשר' שרת (העולם הזה 1065). הניתוח הענייני של השיטה יפקח את עיני הרבים, העלולים ב' בוא היום להפסיד את כספם, שיום מפני שלא קראו היטב את הכתוב על מעטפת ה' חוליה.

השערת הרשימה היתה מידית, רבים מי ירדיו, שנכתבשו לקנות חוליות, סירבו. גם אני סירבתי, אך במאמר אפלה טענה אחרת. פעולתו של רובש החוליה אינה מכניסה לפועל התכרה 30 לירות כפי שכתבתם, כי אם 25 ל"י בלבד.

המכתב הנ"ל: "לכבוד העולם הזה: ברצוני להודיעכם כי אם תמשיכו לפרסם בעתונכם השמצות כנגד מדינת ישראל ועובדיה נאלץ לעבור מדבורים למעשים - ק". חובר מ' אותיות, שנגזרו מתוך עתונים שונים.

מועמד סיניה
 מאמכם האחרון על סיניה (העולם הזה 1063) מצא חן בעיני מאוד. לדעתי הייבים לתת אותה לאימוץ למשפחה רבית מושל' מית ולא להשאירה בניינו כפוצג הברואית ה' עשה מעשה אנושי, והילדה הברואית ניצלה ממות. אל לנו לנרום לה עוד אחרי כן. עליה להיות חיים רגילים של בואנטי' בלי הדבל תנאים התחלתיים כל שהם. שלמה עופר, תל אביב

כיום מטישי מימי האביב, ישבתי על כסא בשמש? השתנה מול הרחוב, ישבתי על מחשבות. הופעתתי על-ידי ירד, עם גליון העולם הזה. מיד התחלתי לקרוא בו ומכתי נמשך לתוכנו של הקאדי, המוכר לי, וש' אנשי משפחת נאשה. היות ואני מאוד מת' עניין מחרשות האוכלוסיה הערבית בישראל, קראתי את המאמר על סיניה כשאפיה חזקה ובכמהון מונבה.

תחו לי להניח כי התעלמות הקאדי מ' הפסוק בבעיה, והשתמטותו מן האמת, פנעה ב' אישית. אני לא מתיכני האוניברסיטה אלא אהרה, אך לא ייתכן שהקאדי שלנו יכלא ל' ידועותיו בסתר ומתחת למסך הדת. יש לציין שאין אני יכולים לנמול לחיילי צה"ל על משעם האנושי וכן לר"ר בכר על סיפולו בילדה. בנוע למשפחת נאשה, אנו מזדהים איתם בכל אשר אמרו ובמיוחד בנוע לגירול הפעוטה בכביבה ערבית. אני בטוח שאם הילדה תגדל בסביבה יהודית היא תהיה מקופחת ותסבל מרגשינותיות ואכזבה. אברהים גיא,מ, בקהה אלג'נרביה

מיתה יותר חמופה
 כאדם העוקב בענין אחר ניסחתה האיטית, אך העקבית, של עתונות הרפי' הישראלית, עלי להעמיכם על עמדתכם ככתבת הסוסים השפטיים (העולם הזה 1064): עתון הערב של מר שלום ירדיה - ערב טוב - לא אחרי שבועיים בדיקו צנת ומת' כי אם אחרי ארבעה (אני חוזר, ארבעה) ימים בדיקו התפנה, למחרת היום שאישנו של ה' ברט, השותף-המממן-המנהל של היישיעה, קפי צה שיום מה מהנג.

הקירקס בא

הריסר בירות ממיטותיהם, עתוני הערב מכו הוצאות מיוחדות, עתוני הבוקר הועיקו את העולם במאמרים ראשיים, ובלילה הבא יצאו גדודי צה"ל לפוצץ תחנות משטרה. עתה, כאשר נהרגים שני פועלים אחרים באותו המקום, באותן הנסיבות, הם זוכים בקושי לעשרים שורות. השגרירים ממשכים לישון, העתונאים מושכים ככתפיהם, וי גדודי צה"ל נשארים על משמרתם.

שום דבר רע לא יקרה השנה — ואם יקרה, לא יזכה לשום פרסומת. כי כל פרסומת כזאת תפחיד את התיירים, אשר לשם משיכתם כבר הוציאה הממשלה מיליונים על גבי מיליונים.

הקירקס זקוק לשקט. הוא זקוק למצב רוח טוב. לכן מגוייסת מפני נתינת העמולה האדירה כדי למנוע פאניקה — הנזה הכל טוב ויפה, ושלוש עלי אדמות.

★ ★ ★

אלם לרוע המזל אין הכל טוב ואיפה ואין שלום עלי אדמות כמעט ההפך הוא הנכון.

מסביבנו מתחוללת מהפכה אדירה. עולם שלם מתמוטט ממארוקו ועד עיראק, דמוסים פוליטיים, שנקבעו לפני ארבעים שנה, ב"שלהי מלחמת העולם הראשונה, נקברים ב"רעיונות אדמה זו. בזה אחר זה מתאחדות המדינות הערביות לגושים גדולים יותר. בזה אחר זה מוחלפות השכונות הקטנות של ישראל בשכונות גדולות.

כחשוואה לסכנות הממונות בי תחליך זה, מחווירות כל הסכנות של שנת 1956, שנת חוסאן, קלי קלילה וסיני. הפעם אין המדובר בכמה טאנקים ומטוסים שנשלחו למצריים. הפעם מדובר על חופשת הצבא העיראקי מול נתניה והצבא המצרי מול ראשיפינה. האיחוד הערבי הוסך לגורם עולמי, והכוח המרוכז של הנפט הערבי חזק עתה יותר מאנרוף ברזל.

אין תשובה קלה לבעיות כבדות אלה. הן מחייבות חשבון נפש לאומי, שלא היה לדוגמתו מאז ימי העליה השניה. אולם למדינה אין פנאי היא עוסקת בקרקס. כמו הממונים בארצות הברית וביסאן, ה"בולעים שלוש פעמים ביום גלולות "הר געה", נגד "חרדה" ו"מתחיות" ו"דכאון", כך בולעת המדינה את התרופה המתוקה שמגיש לה מאיר וייסגאל בכל עתון ובכל מהדורת חודשות ברדיו. בולעת, נרגעת ו"שוקעת בשלחה עלאית.

כאשר תתעורר המדינה מסם מרגיע זה, כאשר תצא מאוחל הקירקס, יתכן שלא תוכל עוד לשנות דבר. היא תמצא את עצמה מוקפת עולם חדש, עויין ואימתני, ששוב לא תוכל לשנותו.

★ ★ ★

אין זו עת להגיגות. עשר שנים בחיי מדינה הן כצעד קטן של תינוק — כבדת דרך זעירה. מותר לעצור רגע, להעיף מבט אחורה, לשמוח במשך יום. אולם למחרת בבוקר יש ליישר שוב את המבט קדימה, לעבר הדרך החלולה ורבת-מסכנות הממתנה לנו.

אנו רחוקים מסיום המצעד. הוא נמצא בראשיתו. נשאיראנ את ההגיגות ליום-נצחון — תחת לערכן לפני המאבק, עת מתקבלים הענינים באופק, ומבשרים סערה של איסטי-הסבע.

איננו זקוקים לקירקס, לא לפילים חמת-רוממים על רגליהם האחוריות, ולא לליצנים עומדים על הראש. אנו זקוקים למנהיגים, לרצינות מוסרית ולנכונות להביט בפני הסכנות, עין בעין.

הקרקס חזק אינו רק בזיון תרבותי. גם אין הוא רק הסוואה לתעמולה מפלגתית. אין הוא רק שערוריה מבחינת בזבז כספי האומה. הוא חרבה יותר מזה. הוא מחווה סכנה לאומית ממש מבחינת השפעתו על עמדת המדינה בשנת הקרובה.

★ ★ ★

רומאים אמרו: "פאנם את קירקני ויס" — לחם ושעשועים. זוהי סיסמה די קולעת למצב בשנת-העשור. כמו מנהיגי רומא העתיקה, מחלקת הצמרת הישראלית להמונים חלק מן הביזה הנאספת בחוק, הפעם בדרכי שגור. בשנת-העשור יתוסף ללחם גם הקירקס.

אולם אם מותר לעזות את הפסוק העתיק, ולהחליף את המילה הלאטינית במילה יחנית

בימים אמיתי של אומה אשר התקדמה כבדת דרך, ואשר לפניו מסולים וסכנות גדולות עד אין שעור מכל נסיונות האתמול. לא ולא. זהו ביונס. זהו להוטס אמריקאי, המבוסס רק על הישג כספי: כרוכך לידות יוצאו לרכישת "אירוועים", לקניית רקדנים וזמרים וציירים — כדי להביא כרוכך תיי רים שיביאו כרוכך דולארים.

לצורך השבון זה נחפכים כולנו למוצגים-מוזיאון, כמו פרפר נחמד וצבעוני הננעץ בסוכה לאלבום של ילד. הנזה יהודי מחזיק רובה. כמה נחמד! הנזה יהודי קורח מיים. האו ניים! הנזה יהודיה רוקדת ריקוד תימני. האו ביוטיפוד!

ובסוף קשה להחליט — מה, בעצם, קיים בשביל מה? השגור בשביל הארץ — או הארץ בשביל השגור? היהודי בברוקלין בשביל לתת את הדולארים שלו למגביית —

הצעה לסמל העשור

לדיהמבונות החלודים המוטלים בצדי הדרך לירושלים מעלים בלב ה" עובר על פניהם רגש הדומה לחרדת-קור. לעיני הלוחמים שהשתתפו בקרבות על נתיב זה, הם מעלים מחדש את הצעירים שופעיהחיים. שנשמו את נשימתם האחרונה במקום זה — אנשים כמו יוסף סימבול הפתח-תקוא וחבריו, שטיפסו על ההרים מול אש קטלנית, כדי להציל את חיי הנהגים בגזא. וגם מי שעובר במקום בפעם הראשונה ירגיש לרגע קט, נוכח שרירים פאטטיים אלה, שכאן עמדו אנשים מול פני המות, למען משהו גדול ונעלה.

אולם לאחרונה הל שניו בשערי הגיא. מישחה סבר, כנראה, כי השרירים עצמם, כפשטותם הערי לאית, אינם עושים רושם די חי צורך. מישחה ראה צורך "לכיים" אותם — לצבוע אותם יפה, לשים אותם בסדר רכירושם, ואף להוסיף שרירים במקום שחסרו.

למען מי? למען התיירים שיבואו לכבד אותנו בשנת-העשור. עוד מעט הם יגיעו למקום שנפל יוסף הסיר, יעמדו בתור כדי להנציח את נשותיהם ליד השלדים המבויימים. מדריך מאומן יספר להם, כי אנגלית צברית, איך עמדו הבויס שלנו במערכה למען הפטייט אוף איראן, בעזרת היוניטד ג'וזאיש אפייל ומפעל הבונדס.

מדוע זה מרגיז? אינני יודע. אני רק יודע שליבי נצבט למראה תערוכת השלדים הכוזבים. משחו מתקומם נגד הפיכת קרבות ת"ח למוצגים-חלון-ראווה, כמיבצע חדר מה למכירת-סוף-העונה כרחוב אלנבי.

★ ★ ★

שבוע שעבר פורסם השאלון ש" נשלח על ידי ועדת-העשור ל-40 אלף איש בארץ, שנתבקשו לקבוע מה היה המאורע החשוב ביותר מאז קום מדינת ישראל.

מה באמת? שמה המלחה האמריקאי ה" ראשון, בסך 100 מיליון דולאר? ואולי חנוכת מלחה הפיתוח על ידי דויד בן גוריון בביקורו בארצות-הברית, לאור ה" עובדה שמלחה זה הכניס 320 מיליון דולאר? ואולי דוקא 822 מיליון הדולאר שהובטחו בהסכם השילומים? אפשר לחזק על הטעם הרע של מחברי השאלון, או על מגמתם המפלגתית. אבל לא זה החשוב. חשוב הרבה יותר עצם מהותם הרוחנית, כפי שהוא מתגלה ב" שאלון זה.

אותם זה ענינו המשברים הנפשיים ל- מחרת כפר-קאסם וקיביא, בהם ייסרה האומה את עצמה וטיהרה את לבה, לא הויכוחים הגדולים על עיצוב מוסדותיה החופשיים; לא ההתנגשות המתמדת בין מתח חלוצי וירידה מוסרית, בין טוב ורע, בין נעלה ושפל; לא קרב קלקלית והפגנות השבת, משפט אורן וזעזועי פרשת קסטנר.

אלה היו הלכטים המכאיבים של אומה המחפשת את עצמה, את נפשה, המבקשת להגדיר את עצמה ואת יחסה לסביבתה, במאבק פנימי בריא ומבורך. כל זה אינו חשוב לגבי אנשי העשור.

מה שחשוב זה חרולארים. כמה הכניסה המגביית; כמה האגרות? כמה השילומים? מה עם קרנות חתמורה? כמה פונטים נאספו בכריטניה? כמה פזמות בארגני טינה?

וזהו תרבות השגורים. לא במקרה ביצ' בצה כסירסומי ועדת-העשור. כי ועדת העשור מסמלת תרבות זו מראשית צעדיה. שהרי זה שורש כל המגוון, כל הרוחה, כל הגלוי במיבצע זה: הוא לא בא לבטא חדות-הג אמיתית, הפורצת ממעמקי התר- דעה הלאומית. הוא לא בא לעשות סיכום

בעלת צליל דומה, אפשר ליצור סיסמה חדשה: "פאניקה וקירקס". אלה הם אצלנו שני הצדדים של אותו מטבע.

לפני שנתיים עמדה הארץ בסימן הפאניקה. כל שופרי התעמולה גוייסו במאמץ עליון להפיץ פאניקה זו ברבים. כל מקלע חדש שהגיע לאלכסנדריה או לרבתי-עמון נראה כסכנה לאומית נוראה. כל מסתנן שעבר את הגבול גרם לאוועקה כללית, שהעמידה את הארץ על רגליה. תגמול רדף תגמול, היס' טריה רדפה היסטוריה. ולבסוף בא מיבצע סיני אשר בלעדיו, כך נאמר, לא הייתה המדינה ממשכה אפילו להתקיים.

השנה המצב חפוף. במקום ה" פאניקה בא הקירקס. אותה יד, שתיכננה והכינה את הרקע ה" פוליטי של מיבצע-סיני, מכינה עתה את מיבצע-עשור. טדי קולק, משרתו הראשי של ראשיה-הממשלה, מנצח על מיבצע ב' כשם ששמעון פרס, משרתו האחר של ראשי הממשלה, ניצח על מיבצע א'.

כל אותם המכשירים גוייסו — רק המגמה הסוכה. כאשר נהרגו שני פועלים על הגבול לפני שנתיים, הרי קסצו השגרירים בחצי

או המדינה כולה כדי לתת סיפוק שטחי ליהודי בברוקלין?

★ ★ ★

שה לרעת כיום אם גם החשבון המסחרי יוכיח את עצמו או לא. הכסף זורם בינתיים — לא לתוך הקופה, אלא מתוכה. סכומים אדירים נשפכים בורם אי תן לכיסים פרטיים. עד סוף השנה יתעשרו כמה אלפי אנשים משנת-העשור. ומכיוון שבין המתעשרים נמצאים גם רבים מבעלי הקול בציבור — עתונאים וסופרים וציירים ומחזאים ומנהלי-תיאטרונים — הרי שגוצר מעין קשר-שלשתיקה. הוא בולט יותר ויותר ככל שמוזקרת יותר לעין האפסות התר- בותית המוחלטת של המיבצע הקנוי הזה.

סמל חסר-עניין, שירים מטופשים, "אירוועים" המודבקים על מפת הארץ כמו בול על מעטפה — כך תיראה המדינה כראי העקום של קירקס זה.

יתכן שאפשר היה לעבור על כל זה בשתיקה. למה להיות נאחס ולקלקל את מצב-הרוח, כשכל האחרים עומדים בשלשות ומחכים לפקודה, לעשות שמח — אחד — שתיים — שלושי! אם בכל זאת חובה היא לקום ולהתריע נגד הקרקס, הרי זה בגלל סיבה אחרת לגמרי.

הולכת וגדלה ההתנגדות בחוגי מפא"י למינויו של אישי הכמחון הידוע לתפקיד מזכיר הממשלה. לאחרונה הוכרו שמותיהם של שני נציגים דיפלומטיים ישראליים באירופה, כמועמדים לקבלת המשרה. האחד מהם, רחבעם עמיר, קונסול כללי ומזכיר ראשון בשגרירות ישראל בבריסניה, עומד לחזור ארצה בימים הקרובים כדי לנהל שיחות עם ראש הממשלה. המועמד השני הוא נציג ישראל באחת מארצות הגוש המזרחי, עסקן מפא"י חתיק.

אזלת-היד הישראלית בעניין האיחודים הערביים, תימשך להבא. גם ארצות-הברית איננה מעוניינת בפעילות ישראלית כלשהי בשטח זה, וזיגן פוסטר-דאלס עצמו החזיר את אבא אבן בפנישתו האחרונה מפני כל נסיון של התערבות ישראלית.

ישראל תציע מוצא נוח מן המצב העריו, שנוצר עקב איחוד ירדן-עיראק, ביחס למעמדו של צבא עיראקי על גבול המדינה: מאחר שהעיראקים אינם קשורים בחוזה שביתת-הנשק עם ישראל, תודיע ישראל כי היא תסתפק בהצהרה מצד ירדן, שמדינה זו נוסלת על עצמה את האחריות להתנהגות הצבא העיראקי בגבול ישראל.

ראג האמרשילד יציע כינוס ועידה בינלאומית מיוחדת, לרון במכלול הבעיות של הסכמי שביתת-הנשק במרחב. ישראל, החוששת כי ועידה זו תסוב טן ההכרה לויכוח על קיצוץ גבולותיה, לא תשום לקראתה.

ישראל תבקש מכרית-המועצות, בהפגנת רצוף-טוב לקראת שיפור היחסים, שתרשה ביקורים של אמנים סובייטיים בישראל. ישראל מקווה, שבצורה זו יזכו חניגות שנת העשור להשתתפות כמה אמנים יהודיים מברית-המועצות, בשטחי אמנות סוניים.

הסיכסוך שפרץ בין שר האוצר לבין מנהל המענק האמריקאי בישי אקל, על השאלה כיצד לחלק את כספי המענק לגורמים ישראליים, נגרם עיקריו חוגים אופוזיציוניים. בקרוב תיוודע זהותם של אישים אלה, המקימים קשרים ישירים עם השגרירות הי אמריקאית.

ביג"י עתיד לחזור בו מעמדתו הבעייתית כלפי פי התנועה הציונית. עסי קנים ציוניים הסבירו לו כי הנרותיו האנטי-ציוניות פגעו ביחסים שבין המוסדות הישראליים לבין הארגונים הציוניים המקומיים בארצות-הברית. במיוחד ילחצו על ביג"י פעילי ועדת העשור.

נמורי קרתא יארגנו העגנה גדולה, לפני הקוני מדינה הישראלית בנייר זרק. רבט של נמורי קרתא, ר' יואל טיסלבאום, הגר בקביעות בארצות-הברית, עושה עתה את כל ההכנות לעריכת הפגנה של אלפי חסידים, אשר תדרוש את ביטול הקמתה של בריכת-השחיה המערבת בירושלים.

עשויים להתפרסם בעתיד הקרוב פרטי התכתבות מאלפת, שנוכחה בין דויד בני-גוריון לבין מנהיג מפא"י מאיר יערי. במכתבו האחרון כתב ביג"י יערי, כי את הסכתב האחרון של יערי הוא לא קרא כלל וכי הוא אינו מוכן יותר להתכתב אתו על רמה זו. נוסא התכתבות: התודעה היהודית.

מתנהל משאיומתן לאיחוד בין אגודת ישראל לבין פועלי אגודת ישראל. שני הפגנים של התנועה הזתית תבלתי-ציונית ינסו להקים בצורה זו הזית זתית אחידה, העשויה לאחר-סכן להתאחד עם המפלגה הזתית הגאוסית, לקראת הבחירות לכנסת.

חגיגות האחד במאי השנה תהיינה מצומצמות ביותר. מתגבשת עתה החלטה בועד הפועל של ההסתדרות, לצמצם את החגיגות ולסוות להן אוסי פנימי ולא הפגנתי. הנימוקים: שפע הדגלים האדומים עשוי להרגיז את התיירים שיבצו לשנת העשור, ואילו תהלוכה רבתה של כל ארגוני הפועלים עשויה לגרום מחשיבותו של מיצעד צחיל המרכזי.

תכונל תחלמת ועדת השמות של עירית תליאביב לשנות את שמותיהם של כמה מרחובות העיר. אחרי שראש עירית תליאביב לשעבר, ח"כ ישראל רוקח, הביע את התמרסרותו על הנוחץ להעניק שמות לחובות לפי זישובים מפלגתיים חופפים, תחזור בה העירית.

יתמן מחסור במצות בהג הספח. השנה יחיה ייצוא מוגבר של מיצול זה — בעיקר לכמה מארצות אירופה — ואילו שנה שני מסרבת מחלפת הכשרות של הרבנות להרשות אפייה בליה.

יונהג בארץ מסיקניות אחיד לכל המצרכים. למראית-עין יבוצע הדבר כדי לשים קץ לתבולים הגדולים בין חסמים החלים על מצרכים סוניים, אך תוך כדי כך יעלה האוצר את חמס הכללי, שייקבע ל-15% בערך.

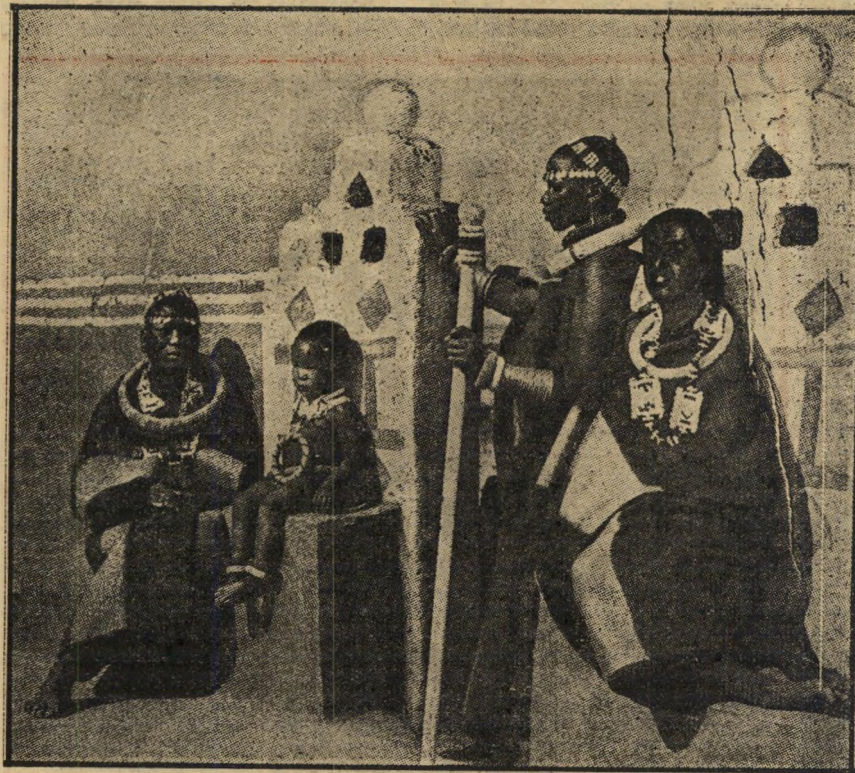
העם

נפט וכישופים

השבוע זכתה ישראל להישג מדיני אחד גדול: לשרת-החוץ גולדה מאיר הוענק ה" תואר של ראש-שבט כושי. השרה, שיצאה למזלה מצרפת לפני שהחלה שם השערוריה הנוראה של מטוסי-הנשק (ראה מסגרת), ביקר רה ברפובליקה השחורה ליבריה, ארץ אקור סית של רודנות וכישופים. היתה זאת התחלה שחורה נאה לנסיון ישראלי לקנות אחיהו בארץ אפריקאית זו.

שאר הידיעות הפוליטיות של השבוע לא היו פחות שחורות, אך הן היו בהרבה פחות משמחות.

ירח חדש לשמש. מוקד הקדחתנות היה, עתה, דמשק. לשם בא סיוף אל-איסלאם ("החרב האיסלאם") אל-באדר ("הירח"). הוא הודיע כי הירח התימיני יצטרף מעתה ככוכב לכת נוסף למערכת-הכוכבים, המסתובבת מסביב לשמשו של גמאל עבד אל-נאצר. צירופה של תימן לאיחוד הערבי (בצורת מרציה שתבטיח לה עצמאות פנימית ואת קיום ממלכת האימאם, בניגוד לצורת האיחוד שהסכמה את מצריים וסוריה למדינה אחת) היתה בעלת משמעות מהפכנית. תושבי ישראל יריגישו בה בעתיד. כי תימן הנחשלת

ראשי-שבט גולדה מאיר (ימין) וידידיהם התחלה שחורה

היא עמדת-מפתח במאבק על דמות המרחב. זה מכבר נטוש מאבק מר בין תימן לבין בריטניה על מושבת-הכתר הבריטית עדן, אשר לדעת התימנים היא חלק מארצם. הבריטים הגנו לא רק על המובלעת הקטנה ומכות-השמש, המשמשת בסיס חשוב לצי הבריטי. הם ידעו שאם תיפול עדן, תיפול אחריה צרמחתה, שטח אדיר, הנגות לחסותם-אם תיפול צרמחתה, תיפול אחריה שרשרת שלמה של נסיכויות קטנות, המשתרעת לאורך האוקיינוס ההודי והמפרץ הפרסי. שרשרת זו היא חיונית לבריטניה ולמערכת כולה, כי כלולות בה שלוש נסיכויות-נפט בעלות חשיבות: קטר, בחריין וכוחית.

מכוויית לראשי-החור. לכן הגנה בריטניה על עדן בכל כוחה, תוך הפעלת סילונים וטאנקים. אולם כיוא של עבד אל-נאצר לתימן במשך את ראשית הסוף ל- שלטת האימפריה באורז זה. התקפה היחידה של המערב היתה עתה, שקמקום ליפול לידי עבד אל-נאצר יעלו נסיכויות-הנפט לידי האיחוד הנגדי, אשר יוזמו הוא מלך-הנפט סעודי, חסיד המערב. כי הנפט המרכזי קובע עתה את הזיותה המאבק, מאלג'יריה ועד עיראק (ראה להלן).

במפת-הנפט לא היתה ישראל קיימת. כא"י לו כדי להרגיש עובדה זו, הודיעו השבוע עתוני ישראל כי נעלם הסיכוי לגלות נפט בראשי-החור, עליו הכריזו לפני כן בחצוצה רות גדולות. גולדה מאיר תצטרך ללמוד

היטב את הכישופים של שבטה החדש, כדי לספק לישראל תחליף מתאים.

מדיניות

עיראקים בחיפה

ישראל לא תשב בחיבוק-ידיים כאשר יחצה הצבא העיראקי את הירדן. הכריזה ממשלת ישראל שבועות מעטים לפני מיבצע סיני. קולה הייתה מסביב לכורז-הארץ, מעצ או למעשה את סיפוח ירדן לעיראק.

השבוע חזר ראש ממשלת ישראל כמעט על אותן המלים, אולם שום דבר לא היה. עתוני העולם הזכירו את הדבר בקושי. כי היה ברור שישראל לא זו בלבד שהצליחה עם סיפוח החלק השני של ארץ-ישראל לארם-נהריים, אלא אף רואה את הדבר בעין יפה.

חרעה הקפנתה. הסיבות להשלמה הישראלית היו מסובכות. העיקרית היתה, בלי ספק, האימה בפני חזית גמאל עבד אל-נאצר לירדן, בצורה של התקוממות. אחרי שהנשיא החדש של הרפובליקה הערבית ה' מאוחזת הודיע כי יקים ממשלה פלסטנית בעזה, שתצטרף כחלק נוסף לרע"ם, היה ברור שזהו רמז לשאר ערביי פלסטין — ביחוד לאותם שבין גבול ישראל והירדן.

הופעת הצבא המאוחד של רע"ם לאורך גבול זה, וכיתורה המוחלט של ישראל על ידי ממלכה אחת, הם סיטי. הופעת הצבא העיראקי נראתה כרעה קטנה יותר.

צינורות בלתי-מקובלים. יתכן כי נוסף על שיקול זה, ביצבצו בירושלים תקחת נוספות, פחות מוחשיות. הן היו כלולות בשתי ידיעות נפרדות.

ידיעה אחת אמרה כי עיראק מקבלת על עצמה רשמית את כל ההתחייבויות של ירדן. הודעה סתמית זו כללה ידיעה חשובה מאד. כי עיראק היתה המדינה הערבית ה' לוחמת היחידה שלא חתמה על שביתת-הנשק עם ישראל בסוף מלחמת תש"ח. עתה, מבלי להודיע על כך במפורש, קיבלה על עצמה את ההתחייבויות ירדן לפי חוזה שביתת-הנשק. כך, בשקט, נסתיימו למעשה יחסי המלחמה הרשמיים בין שתי המדינות.

ידיעה שניה באה מירושלים. דובר ממ"ש שלי ישראלי הודיע כי ישראל עדיין מוכנה להעמיד לרשות ירדן אוור-חופשי בצמל חיפה — היינו לאפשר לאיחוד העיראקי ירדני לפרוק סחורות בחיפה ולהביאן לירושלים העתיקה והלאה, מבלי לשלם מכס. הודעה זו באה, למראית עין, כהגנה על הכרזה עיראקית שעל ירדן להגיע לים התיכון. אולם היא כללה רמז עמוק יותר. אם יתחדדו היחסים בין האיחוד המצרי לבין האיחוד העיראקי המתחרה, לא תוכל עיראק להעביר את הנפט שלה ליס-התיכון. היא תצטרך להזרימו למיכליות במפרץ ה' פרסי, שיעברו בדרך הארוכה סביב אפריקה. אולם בתיאוריה ישנה עוד דרך: צינור-ועמק ירעאל, לחיפה.

זוהי, כמובן, תקחה קלושה מאד. העברת הנפט דרך ישראל תעורר בעולם הערבי סערה שלא תתואר. אולם במצב הנוכחי, כשלה רגע יכולות להתפוצץ במרחב חביות של אבק-שריפה, גם תקחה קלושה כזאת עולה על הדעת.

משטרה

קצין גבוה בכה

... רק לפני ששה שבועות, בא אילי קצין גבוה, נגרי, אני אומר לך. עם דמעות בעיניים אמר לי: אני מתפטר מן חמסות. לא בגלל חמש-כורת, אלא מפני שאיני יכול לטבול יותר, איך ידידים ומכרים ולנועים לי — מהן, אתה עוד מסרבת במשטרה המושחתת הזאת? כן — ככה זה. אני יודע על עוד קצין גבוה שעובד בגלל האווירה...

דברים אלה אמר המפקח הכללי של ה' משטרה, בראיון שנתן בשבוע שעבר לראש בשר, כתב מעריב. סהר, שדאג גם להדגיש כי הוא מסתיר מבנו בן ה-12 את העתונים, משתדן לקרא בהם כי אביו נגבי, לא סיפר לבשרן מי הוא אותו הקצין.

היה זה ס.מ.מ. אביגדור קצנלברג, מ' מחלקת ההדרכה של המטה הארצי, שעזב • בהודמנות אחרת לא פחד סחר מן יקראו בניו של קצין משטרה אחר, זאב שטינברג, בעתונים את השמצותיו הסרות חשוד של סחר, כי אביהם לקח שחד מ' רועי-זונות והתרועע עם פושעים.

נצופת, באלג'יריה ובעולם שואלים:

למי נועד הנשק?

ה ידיעה הראשונה ירדה בצרפת שלט פאריס, המחלמת תרד, ומתעלם לחלוטין מהוראותיה. לאקוסט וחבריו כבר גרמו כמה פעמים לשערוריות בינלאומיות, כאשר נקטו בפעולות קיצוניות בניגוד לפקודות פאריס. עתה הפך הוראה נוספת. תחת לתת למסוס להמשיך בדרכו, כמצות פאריס, שם לאקוסט את הצהת במעצרי בית בבית מלון, תהרים את הנשק, ולמעשה אף הפקיע לסי שעה את המסוס עצמו.

הידיעה: מפעץ ישראלי מדגם 17 (מיב) צר מעופף, שלא נשא שום סימון לאומי, יורט על-ידי מטוסי קרב צרפתים בשמי אלג'יריה. אחרי שנחת בשדה-התעופה של בון, במזרח אלג'יריה, נערך בו חיפוש וגמזא בו מסען גדול של נשק קל, ארוז לצורך הצנחה. השלטונות שמו את ידיהם על המסוס, על הצהת ועל הנשק — 292 מטילים ללא-רתע (באוקות), 4 מרגמות ו1000 תחמושת, יחד עם תחמושת רבה לכל הכלים.

מפריעה העובדה ש...*

כ ה הבריק את לאקוסט נקוט בעמדה זו? הבריק נמכר חיש מהר, כאשר הגישו 50 צירי-פרלמנט ימניים, בהנהגת ציר מאשייטי, שאלת דחופה לאסיפה הלאומית. לא היה ספק שהם הבריקו, סחות או יותר, את דעת לאקוסט.

לדברי צירים אלה, הרי הגירסה הממלכתית פשוט אינה אמת. לא זו בלבד שלא נתקבלה על הדעת, אלא שההודעות גם סתרו זו את זו. בעיני כל המשקיפים המדיניים בפאריס, הבריק הכתב הישראלי ישעיהו בן-סורת, מפריעה העובדה שההודעות הישראליות בענין זה היו סותרות, וששום הסבר רשמי ברור לא ניתן על-ידי ישראל לשאלות שהוצגו על-ידי הציבור בצרפת ובלג'יריה.

שמות חברי הצהת העירו על מוצאם: גורדון לויט, יהודי אנגלי, שמעון ראובן ברנר, ישראלי, נחש: ליאון גארדנר, תושב ישראלי בעל נתינות אמריקאית, טייס; ברנר אהרון, יהודי אמריקאי, טייס-משנה.

למסוס מפר פקודה

ה עזיבת הראשון היה נורא. המסקנה שנובעת מן הידיעה הראשונה היתה מרובת לכל: ישראל, ידידתה הגדולה של צרפת, מוכרת נשק למורדי אלג'יריה, כנראה מתוך רדיפת-בעצ.

הנפגעת העיקרית היתה ממשלת צרפת עצמה. האחריות בעיני הציבור הצרפתי לקו הידידות עם ישראל. מכיון שממשלה זו מתגודדת ממילא, אחרי הפצצת כפר סאקית סדי יוסף הטוניסי וכניעתה החלקית להצעת התיחוד האמריקאית והבריטית, היה הענין חמור מי כמה. לכן היתה הממשלה בפאריס מעוגינת יותר מכל גורם אחר לסטשט את ידעין.

הגירסה המוסמכת מהעשה שהוסצה מטעם ממשלות צרפת וישראל גם יחד, לא יאחזה לבוא. המסוס, כך הוסבר, היה שייד לחברה פרטית (ולפי גרסה שניה, לאחד מאנשי הצהת שלון). הוא היה בדרכו מישראל, דרך כרינדיז, אלג'יר ודאקאר, לדרום-אמריקה. מטרות היתה להוביל את הנשק לממשלת ונצואלה, שנקתה אותו יחד עם המסוס עצמו. אולם בדרך מברנינדיז הרגיש הטייס בקלקול במנוע וביקש לנחות בשדה-התעופה של בון, שהיה יותר קרוב מאשר אלג'יר. כשהיה-התעופה נמצא אלוף-משנה צרפתי נמי רק מדי, שערך חיפוש במסוס, מצא את הנשק והתעק את העתונאים. בסך הכל: אירבנה מצערה, ותו לא.

יתכן שגירסה זו היתה מסוימת את ה פרשה, ללא שתכר שלא נתקבלה על דעתו של האיש היחיד שהכריע: מושל אלג'יריה, רובר לאקוסט. כמו כל המושלים והקצינים הגבוהים בצפון-אפריקה, בו לאקוסט למר

בין השאר: מעצרו וגירושו של שולטאן מארוקו (דבר גרס לחזרת מלחמת-השחרור של מארוקו. החזרת השולטאן ננצחון המרד); חשיפת ראשי המרד הצננירי באח'יר, ברוכס לסוניס (נדבר שגרס לחלסת חביב בורגינב לתחנות רשמית למרד הצננירי), וזאד רונח הפצצת סאקית סדי יוסף.

ההודעה הרשמית של לאקוסט היתה, כי הפרשה אינה כשרה וכי לא היתה לצחת תוכנית-טיסה ברורה. הרמז: הצהת שיקר. בהודעות סחות רשמיות נתעורר צדור שלם של שאלות נוספות, שהפכו את הפרשה למורדה יותר ויותר.

מדוע לא באה מיד הודעה מוסמכת וברורה מטעם ממשלת ישראל?

מדוע לא הודיעה ממשלת ונצואלה, או כל ממשלה אחרת, כי הנשק אמנם היה מיועד להז (לאקוסט הגיב במירוש שלא הגיעה אליו כל הודעה כזאת).

מדוע היה הנשק ארוז להצנחה, כפי שטענו אנשי לאקוסט?

מדוע לא היו סימונים לאומיים על המסוס?

צירים אנטישמיים בפרלמנט הצרפתי לא היטו לעוט על המציאה. טען ציר אחד: המסוס הישראלי נחת בקאהיר, הוביל נשק למאראקש במארוקו, משם עמדו להעבירו למורדים. הוא לא האשים את ישראל במר שרון, אפילו היה מוכן להניח כי לממשלת ישראל לא היה מושג על העיסקה כולה.

אולם הרמזים שהיו כלולים בדבריו היו סחות ידידותיים. אף יכולה היתה לגרום מישראל למסור מסמכים כבד ליד חברה פרטית, מבלי לדעת את מטרתה?

מחתרת אמריקאית

נ שים סחות עוינים לא הניחו כי ישראל היתה מוכנה להסתכן, אפילו למען כסף טוב, ולספק נשק למורדי אלג'יריה ולקלקל את יחסיה עם צרפת. שהם עמוד-התחן של המערך הישראלי הנוכחי. הם פשוט הניחו כי הנשק נועד למטרות חשובות אישם בדרום-אמריקה. אולי לקבוצת מורדים נגד ממשלה זו או אחרת. הנימוקים שהשמיעו בעלי גירסה זו בצרפת, לחיזוק דבריהם:

האיש שהכריע

כך ייעשה לאיש אשר המלך רוצה ביקרו? זהו נושא תמונה זו, התלויה בארמון אליזה, המראה את חתן הרשע מוביל את מרדכי. השבוע הראה רובר לאקוסט, חשר לעיני אלג'יריה (בעיגול מימין) מה ייעשה באנשים שהוא לא רוצה ביקרם. לאקוסט התעלס מחוראות פליכט גאיאר, ראש הממשלה (בעיגול באמצע) ומדעת כל 16 חבריו בממשלה, חנראים כאן בשעת ישיבתם חזני גית הראשונה. האיש ה-18 בתמונה הוא נשיא הרפובליקה, רנח קוסי. בגלל לאקוסט הפך נטין המסוס נושא הנשק לסעודוריה בינלאומית, הביא כותרות עסקניות במרבית העתונים.

ממשלת ונצואלה, חשולסת באחת ה- צרפות עשירות-הנסט ביותר בעולם, אינה זקוקה לנשק ישראלי ישן. היא יכולה לקנות אותו יותר בזול ישר מארצות-הברית הי קרובה. אין שום הגבלה לקניות-נשק ביבשת האמריקאית.

אם נועד הנשק לממשלה תוקית, לא היה צורך לארוז אותו להצנחה.

בעלי גירסה זו הצביעו על כמה מועמדים אפשריים לרכישת נשק בצניורות שחורים. בין השאר: בקולומביה נשאר, גם אחרי שסולק לפני כמה שבועות הדיקטטור גוס טאבו רוחאס פינילה, איים של התנגדות מוויינת. מועמד בולט יותר: המורד סידל קאסטרו בקובה. המנהל זה 14 חודש מלחמה מוויינת נגד הרודן פרלונסי באטיסטה.

לפי גירסה זו, אמנם היתה סיבה טובה לישראל לשחוק, כי באטיסטה הוא יד יד מוצר הר של ישראל, וכל הממשלות החוקיות בדרום אמריקה, מארגנטינה ועד ונצואלה, מתיחסות לישראל באהדה. הגילוי כי ישראל מספקת נשק למורדים, או שהיא קשורה ב- רשת בינלאומית של מסחר שחור בנשק, יכול היה להיות בלתי-נעים מאד, לגרום לתוצאות שליליות מרחיקות-לכת בזירה ת- בינלאומית.

כאשר הודיע לאקוסט כי בדיקת מומחים קבעה ש-המבצר המעופף לא היה מלכתחילה מסוגל לעבור את האוקיינוס, הועלה בצרפת חשש נוסף: שהנשק נועד לצבא-השחרור המארוקאי, הלוחם כעת בספרדים, והעלול בבוא היום ללחום גם בצרפתים על הנסס במזרח סהרה.

אין לי מה להגיד!

י שראל עצמה שרר שקט עמוק ר- מזור מסכיב לפרשה. משרד-החוץ לא

קצנלבוין לעלות בדרגה: הוא הועבר ל- מטה הארצי, שירת תחת סיקודו של הקתים, איש הקשר עם הש.ב. מאיר נוביק. **הספינה טובעת.** תסקידו הבאים של הקצין-המצליח היו חשובים לא סחות מן הקודמים: אחרי ששירת זמן קצר בתפקיד ראש המחלקה למלחמה במסתננים, הועבר קצנלבוין למחלקת החרכה, התמסרס כאחד מנאמניו הקרובים ביותר של מסקרו, סגן המפקח הכללי עמוס בן-גוריון.

המשטרתית, היתה בסוחת ומהירה. המורה לשעבר מונה לראש המחלקה הכללית (ש- הפכה להיות מחלקת התפקידים המיוחדים), עסק בבילוש פוליטי אחר חבריו לעבודה. באחד הימים אירע רצח מחריד בגן מאיר בתל-אביב. קצנלבוין, שהודמן למקום ה- רצח בסיור-לילי, שיחרר ממעצר את דוד (גרגורי) יקובוביץ, שהורשע לאחר מכן. הוא הודיע למשטרה על הרצח. התנצל, אך גם לאחר כשלוש חמור כזה המשיך

חשבו את המשטרה, יעבוד בחברת קרנ. **מחש"י רש. ב.** אביגדור קצנלבוין הוע למשטרה-ישראל דרך שירות הידיעות של ההגנה, ממנו שאב יחזקאל סהר את מרבית קציניו ונאמניו. המורה הצעיר, שהיה אחד מסעילי השיי במחוז תל-אביב, נתמנה כבר בימים הראשונים לקמת המשטרה כמוכירו של יואב מלג, פקד נמוך בעיריית תל- אביב, שנמנה למתע מסקר נפת המשטרה. עלייתו של קצנלבוין, חסר כל ההכשרה

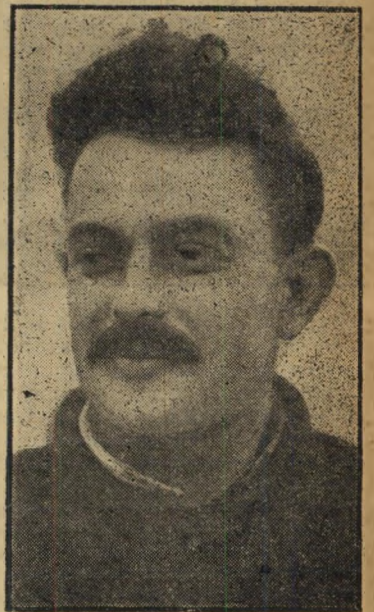
המאורעות האחרונים במשטרה, ומשפטו של עמוס בן-גוריון, ועזעו כנראה גם את הקצין הנאמן. אחרי שסיים את לימדיו במאקולטה למשטרים, החל קצנלבוין לחפש משרה אחרת, מכובדת יותר. השבוע, כאשר נודע על התפטרותו, שררה מבוכה כללית בשורת הקצינים החתיקים. אם קצנלבוין עוזב, אמר השבוע אחד הקצינים החתיקים, "סימן שאין מה לעשות יותר. ססינת הפטה הארצי טובעת."

עתונות

תלויים על בלימה

לא לשוא מתעקש דוד בן-גוריון לגבול משלש-חמסים קרוב למליון לירות לשנה כדי לחצוא שבועון-רדיו שישלח חינוך לכל מי שאינו רוצה בו. ההסבר לכך נמצא בדברי שניים משבועוני מפא"י, שתחלו לאחד רונה לתקוטס בפומבי. מסקנת כל אחד מהם: השבועון השני הוא חסרת-תועה וחסר-השפעה.

הריב החל כשפירסם דבר היומי מאמר שבא לתקוף את העולם הזה. אך הפך לנאום בלעם. טען המתבר, סופר יהודי ידוע: העולם הזה מורש בקרב ההמונים מפני שהוא ממלא צורך אמיתי, אולם שבועון קבוצת-החצר של בן-גוריון, שהוקם ב-השראת הש.ב. אך ורק כדי לחזום ב-העולם הזה, גרוע הרבה יותר. מאמר זה הרגיו את עורכו של אותו שבועון, עליו ביזבוזו ביגיי ואנשיו עד כה

חלוצי ישראל חלום מכניס סוף

קרוב לחצי מליון לירות. כתב הוא על דבר השבוע: "הוא כבר עלה (להסתדרות) טיליונים, ולא נתן לה כלום... עם כל הרצון הטוב אין הוא מדבר על לב הקהל, אין הוא מסוגל לדובב ואין הוא מסוגל להחדיר רעיונות, אין לו משקל, וכאשר יתנון אין משקל, ואף שורה אחת שבו אינה מעוררת תנובה, הריהו בזבוז אחד גדול."

דבר חשוב לא ישב בחיבוק-ידיים. ענה הוא: "מפליא רק שאותו מטיל רימונים כותב על תפוצתם של שבועונים אחרים, כאילו ידע מיסיו גליון אחד של שבועונו, אשר תפוצתו כיסתה את חוצאותיו, ומח לו לתלויים על בלימה לחזיר את הקולבז לדוד מולא של מפא"י, שניהם צדקו."

הקלאות

חלוציות אשתלמת

כאשר יפתח, בסוף חודש זה, בית-הכ"ב ראה בעין בוקק שלחוף יפה-המלח, המיועד למתחזים במעיינות הגטרית, יופתעו מבקרי בית-ההבראה לא רק מהבנינים החדשים, הניצבים על אסיה-דרך לב השממה. לא פחות מהם, תעורר את התפעלותם חלקת אדמה צחיחה, המשתרעת על שטח של 10 דונם, ליד בית-ההבראה. כי בשטח בו קשה למצוא אסילו צמחית-מדבר, ישתרע לעיניהם גן ירק מטופח, בו יאדימו עגבניות בשלות. ההוכחה כי אדמת חוף ים המלח מסוגלת בעזרת עיבוד והשקאה מתאימים, להצמיח גני ירק ומטעי פירות, אינה חדשה. מטעי הבגנות וגני הירק של עין-גדי כבר קנו להם שם בארץ. אולם עשרת דונמי הירקות בעין-בוקק מעוררים התפעלות בשל היותם פרי יזמה פרטית של אדם אחד.

שטיפת קרקע. לפני חמש שנים היה איתן ישראלי (25) בחרו חסון ויפה-תואר, בן מושב אביחיל, קצין צבא שהיה ממונה על היאחוות בעין-גדי. כאשר השתחרר, נגה איתן ללמודים. כממשיך מסורת הוריו ה' הקלאים, למד איתן במשך חמש שנים חק-

לאות כפוקלטה לחקלאות של האוניברסיטה העברית ברחובות.

אלם בהתקרב מועד סיום למדויו, לא חזר איתן למושב הולדתו בשרון. הוא לא חיפש גם מקום עבודה נוח אחר. הוא חזר אל חוף ים המלח. כשביקש הצעיר מהמועצה האיזורית תמך, להחכיר לו שטח אדמה של 10 דונם ליד עין בוקק למטרות חקלאיות. הסתכלו עליו כעל מתעטע. בכל האיזור, מסדום ועד עין-גדי, לא היה גם ישוב אחד. שום אדם פרטי לא השתקע כלל באיזור. אולם בהמלצתו של יהודה אלמוג, ראש ה' מועצה, הוחכרה האדמה לצעיר, בסלום של לירה לדונם לשנה. היתה זו אדמת חצץ מלוחה.

בכוחות עצמו, החל איתן לעבד את חלקתו. מאביחיל הביא טרקטור קטן, ובעזרת ה' נתונים שקיבל ממשרד הפיתוח, שטף במימי עין-בוקק את חלקתו. כמה מהחלקות שקיבל היו רחיות מלח יתר על המידה. אולם הנסיון הכללי הצליח. השבוע יכול היה איתן לח' זות בסופו רב בעגבניות המבשילות. אומדן ראשון גילה כי התנובה תהיה שלושה טון לדונם.

שאר ירקות. עבודתו של איתן ישראלי לא היתה חלוצית בלבד. היא היתה גם משתלמת מאוד מבחינה מסחרית. כאשר, בעוד שבועות מספר, יאמירו מחירי העג' בניות, יהיה ביקוש רב ומחיר טוב לעגבניותיו של איתן.

חלקות נסיוניות של ירקות אחרים ה' כיוו לאיתן, כי אפשר יהיה לגדל גניריות מגוונים במקום. הבעיה היא רק של המים. אמר איתן: "אם יפתרו את בעית המים בעזרת המוביל הארצי לנגב, אפשר יהיה לפתח כאן שטחי ירק נרחבים. לא יהיה צורך לכסות על מתישבים לשבת כאן ול' עבוד בעל-כרחם בחקלאות מפרכה. החלוציות כאן תהיה כדאית מאוד."

בריאות

הרוח הבלתי-קדושה

כל מי שרצה לדעת את כתובותיהם של בתי-הביושח בתל-אביב, לקבל אינפור' מציה מדויקת על שעות הביקור וצורת (כולל גובה) התשלום, עבור אחד השירותים העתיקים ביותר בעולם, מצא ענין רב בסימפוזיון על "נערות הרחוב", שהתקיים בבית-סוקולוב ביום השבת האחרון.

מוסר האינפורמציה המדויקת והמסקרנת, היה עמ"מ חיים אנטין, סגן ראש הענף הפלילי במשטרת מחוז תל-אביב. בניגוד לעתונאיות דבר, רחל אויב, שהפליגה בתיאור רים דימוינים של זונות, היה הקצין אנטין עניני וקרוב אל הנושא עליו דיבר. בין שאר הסנסציות, שרבים מבין יושבי האולם כבר ידעו אותן על סמך נסיונם האישי והגיבו עליהן בערנות, נכללה גם מיסקה מענינת: "הזונות שלנו הן הנקיות בעולם, הן שומרות על עצמן, אין ביניהן כמעט מקרים של מחלות מין."

שינוי ערכים. הקהל, שקיבל את ה' הכרה בגיחון קולני, התקשה במקצת ב' בליעת גלולת-הארגעה של הקצין אנטין - ביחוד כשהמסרסמים הרשמיים של משרד הבריאות הצביעו באותו שבוע על עליה מדאיגה במספר החולים בויבה ועגבת. בניגוד לשנים הקודמות, חדרה השנה מחלת המין גם אל בין הנשים הנושאות, תופעה המרמזת לא מעט על שינוי הערכין המוסרי של החברה הישראלית החדשה.

עובדות נוספות, שהתגלו בסימפוזיון, היו לא פחות מועצות. בתל-אביב רבתי פועלות לא פחות מאה זונות מקצועיות. מרכזי הזנות עברו מיסו לשכונות האמידות של העיר.

המספרים הרשמיים לא יכלו לספר על עשרות הזונות העובדות בתנאים ביתיים, עבור חוג לקוחות מובחר, ואשר אינן נתפסות לרוב על-ידי המשטרה.

חוק הודי מיושן. מול הגל הגואה של זונות, המהתה חממה טבעית לפשע (שלושה מקרי רצח על רקע סכסוכי זונות בשנה האחרונה), העמידו השלטונות שני מחסומים ועירים, שני מסודות לטיפול ב' נערות, המכילים יחד 50- תלמידות. הודה הקצין אנטין: "המשטרה מוגבלת בפעולתה נגד הזנות. החוק הקיים הוכן על-ידי המחוקק המנדטורי, לפי טיוטה הודית ישנה, שאיננה עונה על הצרכים. החוק מכיר בבית-בושת, רק אם נתפסו במקום שתי זונות בשעת פעולה. מנהלי העסקים (חמשן בעמוד 8)

סיפור האישי של אשת השומר-לשעבר

המתנקש

בשבוע שעבר זועזעה הארץ על-ידי מעשה-הסירוף מחפיר: נפיתו של השוטר-לשעבר אליהו לוטטי להתנקש במפקח הכללי של משטרת ישראל, יחזקאל פהר.

שום נימוק אינו יכול להצדיק מעשה-אלימות, ושום דבר שקרה לאליהו לוטטי אין בו כדי לשמש צידוק כלשהו למעשהו. כדי להכין את התופעה - ולמנוע תופעות דומות בעתיד - שומח על הציבור לעמוד על הרקע שהצמיח את אליהו לוטטי, ומח הם הגורמים שרדי פוהו לפשע.

על אחת כמה וכמה חשוב לדעת את הרקע להתנקשות, מאחר שמתהלכים כיום עשרות שוטרים-מפוטרים, ומרנפש אחרים, הנמ' צאים מבחינה נפשית באותו מצב שבו נמצא לוטטי לפני המעשה.

כתבי "העולם הזה" מצאו את לילי לוטטי, צעירה חנינית בת 20, מקולות מארוק, בכית ערבי נטוש, בשכונת אבו-טור בירושלים, מרחק מטרים ספורים מעמדות הלגיון הערבי.

לחן סיפור האישי של לילי, הנמצאת בחודש חרביעי להריונה, על עברו של בעלה ועל רקע מעשהו.

מאה לילי לוטטי

בקיבוץ לא נתנו לו לנסוע הביתה כל פעם שרצה. הוא החליט להיות חפשי. מישהו סיפר לו שכדאי להכנס למשטרה. אליהו נזכר בחלום הישן מימי גבעתי. הוא רצה להיות גבר. יום אחד עזב את המשק והת' גייס למשטרה.

במשטרה בדקו אותו וקיבלו אותו למשמר-הגבול. האחים שלו מספרים איך בא לחופשה הראשונה. כולו מבוסס וגאה. הוא לבש מדים כחולים וכומתה ירוקה וכוגם ידעו שהוא גבר. אליהו הוא בחור יפה; יש לו שערות שחורות ושפם נחמד, כל הבחורות היו מסתכלות אחריו.

גם אני הסתכלתי אחריו. אני ראינו אותו לראשונה ברמלה. הייתי שכנה של אחיו שמעון; ראיתי אותו נכנס אליו והוא מצא חן בעיני. אבל לא אמרתי כלום. הייתי רק בת 18 והתביישתי. הסתכלתי אחריו הרבה וחכיתי ליום שבו יודמן לי לדבר אתו.

הניתוח דא הצניח

אליהו שירת בירושלים; לרמלה היה מגיע לעתים רחוקות. החיים במש' מר הגבול הם לא קלים. אחיו מספר שהיה נראה לא טוב לפעמים. אחרי שנה ידענו כבר למה: הוא חלה באולקוס.

ינתחו אותו ושלחו אותו לבית-הבראה במוצא. היה נדמה שהכל טוב בסדר, ואליהו חזר לעבודה. כעבור זמן מה חלה שנית. בינתיים פרצה המלחמה בסניני. העבירו את אליהו למשטרה האזורית, שלחו אותו לר' צועת עזה. מאוחר יותר, אחרי שהימו נשואים, היה מראה לי את התמונות משם. אחרי המבצע רצו להחזיר אותו למשמר-הגבול. הוא כתב בקשה שישאירו אותו

מן היום הראשון שהכרתי את בעלי, אני זוכרת שהוא רצה להיות מישהו, לעשות משהו חשוב בארץ הזאת. מי היה חישוב שדווקא בצורה זו יתפרסם שמו ב' עתונים, שמאמציו יסתכמו בסרגיה נוראהו הכרתי אותו לפני שנה וחצי. הוא כבר היה חתיק בארץ. הוא עלה ממארוק שמונה שנים לפני כן, יחד עם תשעת אחיו והוריו, המתגוררים במושב ספר. כיום הוא בן 23. כשהגיע אליהו ארצה, עם עליית הנוער, הכניסו אותו למוסד בנתניה. חבריו מספרים שהיה ילד טוב וחבר נאמן. יש לי מכתב בבית, שבו כתוב כי היה בסדר במוסד. כשגמר את המוסד, הלך לצבא. הוא סיפר לי שבצבא היה בהתחלה נבנעתי. אחרי כמה זמן העבירו אותו ליחידה אחרת.

הוא רצה להיות חייל קרבי והיה חייל טוב, אבל הוא היה גם ממושע ולכן לא אמר כלום כשהעבירו אותו ליחידה אחרת. ביחידה החדשה עשו ממנו טבח.

אחיו שמעון סיפר לי שהוא בא אליו ושאל אותו מה לעשות: שמעון אמר לו לא לעשות כלום ולהיות בסדר. אליהו לא אהב את המטבח, אבל הוא היה טבח טוב. אף פעם לא היו לו ענינים בצבא. אחרי שנתיים וחצי השתחרר בלי שום תלונה. הוא יצא מהצבא בלי מקצוע, ולכן נכנס לקיבוץ.

חלום ישן

וא הצטרף לקיבוץ גבת. היה לו שם ילד טוב. הוא עבד בכל מיני עבודות וכתב הביתה שהכל בסדר. אבל לא הכל היה בסדר. אליהו גדל כל חייו מחוץ לבית; הוא נורא אוהב את האחים שלו ואת ה' משפחה, והוא התגעגע אליהם מאד מאד.

טובה

לשנה

צבא ההגנה לישראל

אישה גבעתי אליהו לוטטי, בעלה של לילי, שלח למשפחתו את הגלויה ה' נראית בתמונה זו, בתקופת שירותו ביחידה קרבית של חטיבת גבעתי. היתה זו גלויה לכבוד ראשיהשנה, לפני ארבע שנים, כשאליהו חיה עדיין בריא.

שדקר את יחזקאל סהר במטה המשטרה הוא בעלי

במשטרה מאזרחית, כי הוא חולה וקשה לו במשמר-הגבול, אבל סירבו לו והחזירו אותו. מפקדיו לא רצו לשמוע כלום על המחלה. חיה לו פתק מהרופא, שהוא משוחרר משמירות ועבודות קשות, אבל הם דחקו ושלחו אותו לשמירות. כעבור כמה חדשים חלה שנית ועבר עוד ניתוח.

כשיצא מבית-החולים, נשאר ממנו רק צל של מה שהיה קודם. הוא היה רזה, חלש ועצוב. הוא התחיל לשלוח בקשות שיחשבו בו, אבל לא עזר לו כלום. להם לא היה איכפת שיהיה חולה.

"רק לך ולא לאחרת..."
לראשונה פגשתינו פנים-אל-פנים לפני שנה וחצי. אחיו היה תמיד מספר לי עליו, אבל כשהציג אותי לפניו התרגשתי גורא. הוא היה נחמד אלי והציע לי לצאת איתו הסכמתי מיד.

חינו מטיילים ברמלה, יוצאים לקולנוע ומשוחחים. אליהו לא ידע טוב עברית ודיברנו בינינו צרפתית. אבל הוא נורא רצה להתקדם ולכן התחיל ללמוד. פעם הוא אפילו כתב שיר בשבילי. אני לא קוראת עברית, אבל הוא הסביר לי אותו. השיר היה כזה: "רק לך ולא לאחרת / את שורשיך בתוך לבי / אנא האירי לי אהבתך / תגיד לי שאת שלי... אי-אפשר לתאר הכל / אך זה לא יעבור מהר / לך ולמולדת / אתגעגע / על שייכס לא אוכל לחזר / איני יודע מי מכם אני אוהב יותר".

היננו מאושרים והתחלנו לדבר על חתונה. הורי גרים בעכו, אני גרתי אצל סבתא שלי ברמלה. היא לא הסכימה בהתחלה. לא ידעתי אם אצליח להתחתן איתו וחכיתי. אליהו קנה בינתיים את הדירה שבה אני גרה כיום. הוא בא אל סבתא שלי ואמר לה שהוא אדם מבוסס והכל בסדר. הוא לא סיפר לה מה קרה בינתיים במשטרה. אבל אני כל כך אהבתי אותו, שהייתי מתחנת אתו אפילו לו ידעתי מה מצבו.

*** טפיחה על הכתף

בשעה שאנחנו חלמנו את החלום הגדול פוטר אליהו מהמשטרה. הוא הגיש הרבה בקשות, רצה בדיקה רפואית ובסוף שלחו אותו לבדיקה. הועדה הרפואית בדקה אותו, קבעה שהוא איננו כשר לשרות. השוטר לוטטי קיבל הודעת פיסוריו. אליהו היה צריך לעזוב את המשטרה לפני חצי שנה בערך. הוא הלך לראיון אצל מר סהר, ראיון שהשיג אחרי מאמצים מרובים.

החתן לילי ואליהו לוטטי, ביום כליו לותיהם, לפני כחצי שנה. כבר אז נראו על אליהו לוטטי סימני מחלתו.

ביום המפסק הכללי הבטיח שיסדרו לו הכל ושלא ידאג. אתה חבר שלי, אמר לו וטפח לו על הכתף. אנחנו נדאג לך! ואליהו האמין לו. בינתיים דחו את פיסוריו. לפני חמישה חודשים התחתנו. אליהו היה בטוח שהכל יהיה בסדר. הוא היה יושב בערכים ולומד. לפעמים היה כותב שירים או סיפורים. הוא כתב סיפור, לזכר חבר שלו שנהרג בפעולה, ושלח אותו לאמר. הם לא הדפיסו אותו, אבל עזו לו מכתב. בסוף השנה שעברה קיבלנו מכתב, ש תקופת הרחיה של הפיסורים ייגמר בראשון לינואר השנה. המכתב נפל כמו פצצה. אליהו מיהר לכתוב בקשה לראיון דחוף עם סהר, שלח אותה דרך הצינורות ה מקובלים וחתם עליה: "בכבוד ובמשמעות". הוא לא קיבל תשובה.

הוא שלח תזכורת, ומכתב לכתובת הי פרטית של סהר. הפעם כן קיבל תשובה. הוא הוזמן שנית לתל-אביב.

*** קרח מכאן ומכאן

כך חיים חכיתי שיחזור. הייתי בטוחה שיסדר משהו — הרי לא זורקו אותו לרחוב אחרי ששירת במשך ארבע שנים במשטרה וחלה שם.

בערב בא אליהו הביתה מאושר. הוא קיבל מסהר הבטחה שיטפלו בו בירושלים ויסדרו לו משהו. המפסק הכללי הסביר לו שאי אפשר להחזיק איש חולה במשטרה, אבל ידאגו לו בחיים האזרחיים.

כעבור ימים אחדים פוטר. הוא הלך למשרד הבטחון, שם היה צריך לקבל אישור נכות ולקבל גימלה וסיוור. יש שם ועדה שמטפלת בזה. הם כתבו לו הביתה, שהבקשה שלו בטיפול אבל הוא יצטרך לחכות עוד חודשים רבים עד שיחזרו לו תשובה.

אליהו לא ידע מה לעשות. לא היה לנו כלום בבית, רק חובות. הוא נזכר בעצת המפסק הכללי, פנה לקצין הסעד בירושלים. שם אמרו לו שמטפלים רק בשוטרים ה נמצאים בשרות, ושהוא צריך לפנות למשרד הבטחון. הכננו שנלכנו בפח — פיסרו אותו והוא נשאר בלי כלום.

אליהו היה מיואש. הוא היה יושב ימים שלמים עד שתיים בלילה, וכותב. פניו נעשו רעים מיום ליום. לא ידעתי מה לעשות. כשלא היה רואה, הייתי בוכה.

*** הכל הבלים

לפני כמה חודשים עוד יכולתי ל הרויח משהו, כי עבדתי בחייטות. אבל בזמן האחרון לא יכולתי לעבוד, כי הייתי בהריון. לאליהו היה כואב שהוא לא מרויח. הם גם קיבל כמה התקפות אולקוס. פעמיים בשבוע חיה הולך ללמוד פקידות בהסתדרות.

*** כגישה בכבלים

רגע של כאב, במסדרון של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב. לילי לוטטי הספיקה רק להחליף כמה מלים חסופות עם בעלה, בעת שהובל כבול בידי עובדי השוטרים אל אולם הנושפים.

וכל יום היה ניגש ללשכה לבקש עבודה. תמיד אמרו לו שאין.

בלילה חזר הביתה ושתק. בימים האחרונים קרא הרבה בתנ"ך, וכתב הרבה מאד. כש שאלתי אותו מה הוא עושה, הוא אמר לי שהוא כותב ספר. הוא קרא לספר "הוטלה עלי משיחות אלהים". הרגשתי שמשהו לא בסדר איתו, אבל קחימי שזה יעבור.

אף פעם לא לקח גרוש מהבית בלי להגיד לי. אפילו לא בשביל סיגרייה. לפעמים היה מרוגז נורא. אבל אלי היה תמיד בסדר. פעם הצעתי בתרגום הצרפתי של התנ"ך, כדי לראות איזה פרק הוא מעתיק כל הזמן. ראיתי שזה היה פרק מתוך דברי קהלת: "הבל הבלים הכל הבל".

"אני רציתי לכתוב ספר, אבל אני רואה שכבר כתבו אותו לפני אלפי שנים", אמר לי באותו הערב כשתפס אותי קוראת בתנ"ך. "לא נשאר לי אלא להסביר לאנשים למה התכוון אותו קהלת. אני חושב שהוא רצה להתקומם נגד כל העול שנעשה תחת השמש ולעשות את האנשים יותר טובים". לא אמרתי לו כלום; חשבתי שהספר שהוא כותב ירגיע אותו. זה היה ב-20 לחורש.

*** בעלי נוסע לתל-אביב

בימים האחרונים התנהג שוב אליהו כרגיל. ביום שבת באו אלינו חברים לשחק קלפים. השכן הלוחה לנו דמקה והיה שמח בבית. בערב, אמרו לנו החברה: "למה לכם להסתובב כל הזמן בבית? בואו לקולנוע!" הלכנו לקולנוע ציון להצגה ראשונה.

תמונת-זיכרון סטיוול שערכה חידת משמר הגבול שבה שירת אליהו לוטטי, בסדום ובערבה. שלושת ה"עורבים" בתמונה הי מבוימת הם שוטרים, חברי אותה יחידה, שחבשו לראשם כפיות להגנה בפני השמש.

*** נשיקה במסדרון

ה חייה השכנ. "מה יש, מה קרה?" שאלתי אותו כשראיתי שהוא מסתכל עלי בצורה משונה. "מה, את לא יודעת?" החפלא. "את יושבת כאן בבית וסורגת ו בעלך בבית-הסוהר?"

לא האמנתי לו; הייתי בטוחה שזה שקר. אבל הוא הראה לי את העתון. היה כתוב שם לוטטי אליהו. לוטטי אליהו, בעל תיאור כזה, יש רק אחד. כשהראה לי שלבש חליפה חומה, הבנתי שזה נכון; אליהו לבש באמת את החליפה החומה שלו כשיצא.

דיקתי את הכל ונסעתי לתל-אביב. ב משטרה פגשתי את שני האחים שלו. לא נתנו לנו לראות אותו. חזרנו הביתה, כעבור יומיים בא המשפט. ראיתי איך שוטרים מובילים אותו כבול באוזיקים לאורך המסדרון, רצתי אליו ונישקתי אותו. אליהו, מה קרה לך? בכיתי. "הכל היה בסדר לילי, אל תדאגי!" הספיק לאמר לי. השוטרים סחבו אותו הלאה.

*** שובתי

שובתי בבית-המשפט ושמעתי את השופט שואל אותי: "מה יש לך להגיד? לא הבנתי את הדיון המשפטי, אבל הבנתי היטב את מה שענה בעלי, ידעתי מה עבר עליי".

"כבוד השופט", אמר אליהו, "אני מצטער על מה שקרה, אבל נעשה לי עוול גדול במשטרה. הייתי שוטר מצטיין ותמיד התי נדבתי, ותראה מה שעשו לי!" הוא התחיל לבכות. גם אני בכיתי. שמעתי עוד איך סיפר שהיכו אותו במשטרה ולא רצו להביא לו רופא. הוא ביקש לשלוח אותו לבדיקת רנטגן. יותר לא יכולתי לשמוע. רציתי לברוח ואחיו של אליהו, שמעון, החזיק אותי. כשיצאו מבית-המשפט רצתי אחריו, ראיתי עוד איך מכניסים את בעלי לתוך מכונת משטרה ואחר כך נשארו לבד. לבר עם חובות, כאיבד ותיוג בדרך.

במדונה

חובלים אלפרד, ג'ורג' ואיוואן ראדאן
על פני ימים, סיבוק על אבא

ואילו האב, גם בהגיעו לגיל 70 לא נסח את הים. הוא ירד מהאניה, עבר להיות מספק ימי על ציור טכני של חברת שח"ס. את חקשו עם בניו קיים לעתים רחוקות — בבקרים בחיפה, או באמצעות מברקים. כאשר קיבלו הבנים את המיברק על מחלת אביהם, לא יכלו לתור אלו. במשך שבועיים עקבו בחרדה אחר גורלו.

השבוע יכלו הבנים לנשום לרוחה. אלפרד ראדאן, זאביהים הוקן, החלים ממחלתו, חזר למשמרתו.

(המשך ממסד 6)
יודעים את החוק וקשה להרשיעים ביו, גם אם אנחנו יודעים על קיומם. בהסתמכו על אימרה מסחרית ישנה, הצדק אנטיון: "בל זמן שיש ביקוש, יש גם היצע". אולם הצגת הבעיה כדבר טכני ומוכר מאליו, שאינו צריך לעורר דאגה, לא שבעה את הקהל. שאלה אחת, שנשארה תלויה באויר מבלי שתבוא לדיון בסימפוזיון, חיתה: אם חוגגת הן כה נקיות, מאין באו מחלות המיון?

משפט

מלחמה בקיצוצים

שופט השלום שבני אלון הסתייג את העדה הצעקנית שעמדה על דוכן העדים. פנה אל הגבר שגונס אל אולם המשפטים. "כבוד השופט, השגנו פשרה", הודיע עורך הדיון הפתח-תקואה יצחק בראי, בעל קומת העצב והזקוקן הקטן. השופט העלה תיוך גדול על שפתיו: "פשרה במשפט שלכם קיומית לכל מיני יגסים, אבל לנס כחוו אחרי זה אפילו אתמסס יכול להתחיל להאמין".

כי בשלוש הישיבות שקיים כדי לשמוע את עדויות התיבוע, במשפט שהגיש מבקר הקולנוע של העונט חוה נבד בעל קולנוע אלנבי, על הקיצוצים שנעשו בסרט חסלך ואני, לא נראה כל סימן של פשרה. רק אחרי שהופיעו עדי התיבוע מומחים, כמו במאי הקולנוע איחאן לנגיאל וסרד שטינהרד, המבקר זאב רבינוף וחוסרת רמה סמטונוב, שהעידו כולם כי הקיצוצים שנעשו בסרט נעשו ברמתו האמנותית, נולדה הפשרה במפתיע.

ורדימון יתמוך בפרוע. הצעת ההסכם שהוגשה לבית-המשפט כדי שיתן לה חוקף של סקדין, אמרה: "הואיל והתובע שוכן על כי הסרט חסלך ואני לא קוצץ על ידי מר ורדימון, אלא הובא מחוץ לארץ בצורה מקצועית: הואיל ומר ורדימון (בעל קולנוע אלנבי) הביע את תמיכתו ברעיון שהגיע את התובע להגיש את המשפט, היינו שלא יקוצצו סרטים ביד בלתי-אמונתו הגיעו הבליל ההסכם הבא:

- הנתבע הבוע את נכונותו לתמוך בפועל ביסוד אגודה על-ידי התובע, לשם פעולה נגד קיצוץ סרטים בצורה בלתי-מקצועית ותוך פגיעה ברמתם האמנותית.
- כל צד ישא בהוצאותיו.
- האגודה, שתוקם בימים הקרובים, תאגד בתוכה אישי צבור שונים, לפעולה משותפת לחיסול תופעות של קיצוץ סרטים על-ידי מפעילים ובעלי בתריקולנוע, ולמען חקיקת חוק שימנע תופעות מעין אלה.

אמר השופט אלון על הסכם הפשרה: "זה הסכם מצוי לא רק לבית-המשפט, אלא גם לטובת העניין". הוסיף השופט: "חבל רק שזה נגמר כה מהר. רציתי לקחת את התק ליט עם שירי הסרט הביתך כדי ללמד את החוסר".

מפלגות

מס-חזון

פועל הבנין אטון משה (28), שחסם את דרכו של מנהל העבודה באחד המבנים, מה שולל בונח באשקלון, היה גרזן כולו. מה זה ארגוני, בשביל מה הכסף הזה? שאל

הים

זאביהים וגוריו

אישם באוקיינוס האטלנטי שטה א/ק ישראל, אניה-דגל של הצירחוחר הישראלי. על סיפונה השתזפו עשרות הנוסעים בשמש האביבית המפתיעה, שזרחה לפני שבועיים. האניה הגדולה שטה ללא תקלות, לאיש מאנשי צוותה לא היו דאגות. רק בחדר האלחוט ישב האלחוטאי הראשון מודאג ג'ורג' ראדאן (34) קלט את הדיעה: "אבא חולה".

אישם בים הצפוני שטה אניה-המשא ה"ישראלית החדשה חר נבוע. גם אנשי צוותה היו מחוסרי דאגות. האניה, השטה בהסלגות טרמס בין נמלי אירופה הצפונית וארצות-הברית, היא אולי היחידה באניות צי ישראל שלמלחיה אין כל סענות. אפילו על פלטיה של הקיבוץ המאוחד לא שוררים יחסים כה חברותיים בין אנשי הצוות כמו על חר הנבוע.

רבי-חובל איחאן ראדאן (37), רבי-חובל הבכיר של חברת אל יט, הצליח להנהיג באניות יחסי-עבודה תקינים להמליא. בעוד שבכל אניה ישראלית אחרת החורות לנמלי הבית שלה, מתפסרים מלחים רבים, הרי כשהו נבוע חזרת לחיפה ממסע ארוך של שנה, אין בה כמעט איש אחד הרוצה לרדת ולהשאר בחוף. בכל זאת היה הפעם רבי-חובל מודאג. גם הוא קיבל את הדיעה "אבא חולה".

שדושה קסיפונים. גם גורבי וגם איחאן הם בניו לאותו אב — אלפרד ראדאן (73). יחד מהוה השלישיה של האב ושני בניו את המשפחה היחידה בישראל, שכל אנשיה הם רבי-חובלים. האב אלפרד זוקף לזכותו 55 שנות עבודה בים, מהן 40 שנה על גשר הסיפור.

עד לקום המדינה עבדו השלושה בשירות ציים זרים. האב, יליד הונגריה, חניך את שני בניו במסורת הים, שלח אותם לבתי-ספר לקצינים באנגליה. רק כאשר, ערב קום המדינה, הגיע אלפרד ראדאן לנמל תורכי באניותו שנסעה תחת דגל נמלי, והעלה עולים כדי להורדם בחיפה, החליט זאבי-הים חותיק להשתקע בארץ. בעקבותיו הגיע לינו בניו.

גורבי, שהוא ירד לפלוסופיה, הפך במ"הרה אחת הדמויות המכובדות ביותר בקרב הימאים הישראליים, היה אחד ממיסדי ה"מויאון הימי בחיפה. אחיו הבכור, איחאן, שהיה קודם רבי-חובל של מיכליות חברת של, קיבל תחת מיקודו את המיכלית הראי שונה בצי הישראלי — חיפה. רק אחרי שהוכסחו לו תנאים טובים יותר בחברת אליים ואפשרויות רבות יותר של עגינה בחוף כדי שיוכל לחקם משטחה, קיבל את אנית השלומים ה"רגבוע.

לסובלים מנשירת שערות וקרחות

טיפול מיוחד לפי שיטה חדשה ובעזרת מכשירים תרשימים ביותר מאפשר

- א. הפסקה מוחלטת של הנשירה
- ב. גידול של שער חדש

הטיפול הוא באחריות גמורה — במקרה של אי-הצלחה יוחזר הכסף רוביניס קוסמטיקום

בתנהלת מר א. רובין, ביוקוסמטיקאי מודפסם תל-אביב, רחוב פינסקר 2, טלפון 22128

לצהלת עדי-הליא-ידיע

מיקבי ש.פרידמן ובניו

מיקבי ש.פרידמן ובניו

בן אסיה אנוכי!

השואה שירדה על ערביי פלסטין, כתוצאה ממלחמת-האחים של עמי הארץ. ראשד היה רק בן 11 כשפרצה המלחמה, אולם דעותיו על סיבותיה מגובשות:

אשביע את אמריקה בחלומות בניה / לרוסיה אקרא בשם מנהיגיה ונביאיה / לצרפת בשם מורדיה, מסחרריה / לאנגליה בשם נושאת כתר וצאליה / הלא נמאס לכן לבשל השואה בניינוס?

לראשד אין פתרון לבעיית היחסים בין ערבים וערבים. איני פוליטיקאי, הפליט. באמתחתו הוא נושא שיר, מוקדש לילדי שני העמים בארץ, אותו כתב אחרי ביקור בתלאביב: "עודני רואה רקיע מלא עיניים חולמות / כחולות וסחורות, מבריקות בפנים סחייכות / ... עוגות גדולות ... שפתיים עדינות / ותינוק צמא ראתי ביום שרב / ונערה שחומת-פנים חולמת על חלבו / התינוקות ... פרחי ארצי החרוכה / ברק ... בפניהם שני כוכבים / ובכל יד עוגה או שתיים. / למענם זמטן העוגות אשר לשלונן ... המוות ... הוא בא לבקרנו / לפני עשר שנים נכנס אל ביתנו / והוא הלך - ועמו גאזי אחי שלא חזר. / גאזי הצעיר, כרבים מסך היה שחרחר / את שיחתו שכחתי, בכס מצאתי חזרה / אבל לא שכחתי את אמי חבוכה, אבי סרוניעה, והיא צועקת טוב / למען ישמחו אסחותיכם - אסירה לשלונן."

★ ★ ★

פני שנתיים לקח ראשד להאזה של 400 ל"י, הוציא על חשבונו ספר שירים קטן, עם השחר. הוא הדפיסו בדפוס הבישוף הכיס בנצרת ב-1957 טפסים, מכרם בעזרת ידידיו מבית-הספר, שהלכו מבית לבית. תוך שבוע אולו כל הספרים. לראשד עצמו לא נשאר אפילו טופס אחד. אולי הפיס כמות כפולה, היה מוכר גם אותה. אולם חסרו לו הנסיון והבטחון העצמי.

רק לעתים רחוקות נוסע ראשד העירה, לקבל את משכורתו. כמו כל המשכילים הערבים, אינו מקבל ספרים חודשים בערבית. תחת זאת הוא מרבה להאזין לרדיו. משם הוא שואב את ידיעותיו על העולם, על הנעשה ביבשת האסיאתית, שהוא מתגאה בה, ועל המהפכה העוברת כעת על המרחב הערבי מסביב. הוא ערדנו מאמין כי יש במרחב זה מקום לשותפות עברית-ערבית. כתב הוא, למקרא הסיפור על האסופית סיניה בהעולם הזה (1962):

"סיניחו אינך תינוקת יחידה / את סמל לרבים, מוכי כאבו / את המורה, המאמין והכופר / פניו מגוללות בדם / סיניה - אילו הסכים המוות / לקבל אותי ככופר ... אני מסכים

... הוי לפיד שואת-המלחמה! הוי צמח שרכש את לב האהבה / מי את? באיזה שביל / מחפש אביך את התקווה / אותך את אמןך את חלונך / שברך ממנו בשדה / אולי היית לו תינוק יחיד / אולי הוא מת ללא מענה / יתכן שעודנו משוטט / מחפש תשובה לשאלה?

... אם ישאלוך מי אמן? / עני בשמחה: / אמי האהבה שבלבבות / ומשפחתי דרי האהלים ...

שיר זה, המוקדש לזכר בכר ולרעייתו, יופיע בספרונו הבא של ראשד, קליעים, בצד השיר על בני אסיה. שניהם יחד מסמלים את התהייה העמוקה בלב הדור הערבי הצעיר בישראל, החי ללא שרשים במציאות ברורה כלשהי, בין הבטחות ישראליות וגזרות המימשל הצבאי, שידורי קול ערב ומחטת איסראיל. רבים מבני גילו של ראשד בחרו בפתרון קל, עברו את הגבול לירדן ולמצריים. אחרים, כמו ראשד, סירבו לנטוש את אדמת אבותיהם, עודם מקשים להשתלב בחיי ישראל. אולם הם יוכלו לעשות זאת רק כערבים, בעלי גאווה לאומית.

לרוע חמול, איך ממשלת ישראל יודעת מה לעשות בדור ערבי חדש זה, שאותו הלאומית מתגבשת והולכת יותר מאשר בכל ארץ ערבית. השלטון אינו מבין אותה, חושד בו ואף חושש מניו. תחת להפוך צעירים כמו ראשד חוסיין לשותפים במדינה, הוא עושה את הכל כדי לדחפם בהדרגה לזרועות האויב.

בין שני הכפרים הקטנים, שרוב תושבי ישראל אף אינם יודעים את שמותיהם, הוא עולמו.

פעם הגיע ראשד רחוק יותר. אביו שלח את הבן הבכור לנצרת, לסיים את לימודיו התיכוניים. אחרי שגמר את בית-הספר היסודי באום אל-סאתם הסמוכה. הנער הצטיין בלימודים, אך לא הרבה לבקר בבתי-הספה, כמנהג חבריו. הוא הסתגר בחדרו השכור, העלה את מחשבותיו על הגירה. ככל משכיל ערבי נמשך אל השירה. את פרי עמלו קרא באוזני חבריו.

כשהגיע שמעו של הכפרי הצעיר למישל חדאד, מורה נצרתי המוציא לאור, בשעות הפנאי שלו, ירחון ספרותי בשם אל-מוג'תמע ("החברה") הוזמין את שיריו. ראשד התלהב, שלח מיד צרור אירי. השירים הראשונים הפיצו את שמעו בכל הצעיר הערבי הארצישראלי, מנותק מן הסמכות הערבית של המרחב והגאלץ להסתפק בתוצרת המקומית. ראשד עבר גם לכתיבת סיפורים קצרים, שיריו הועתקו בעותקים אחרים. מעולם לא קיבל פרטה של שכר-סופרים.

★ ★ ★

נערות ללא שמות

שובימה לא נמשך ראשד למסלגותיו. גם מק"י, המסלגה היחידה הפועלת ברצינות בציבור הערבי, לא הלהיבה אותו. "אסור להאמין להם", הקומוניסט אינו דומה לאדם אחר. הוא רובוט. הוא חושב לפי קו שאחרים מברסטים עבורו."

הצעיר הביישן כתב על הנערות החמודות שראה, על אותן שבאו לפגישות בסתר, ועל אותן שלא באו. שירים רבים הקדיש לשמלות ירוקות או כחולות. מעולם לא העז להזכיר במפורש שם של נערה, כי רמו קל שבקלים היה עלול לגרום לו צרות.

פלוגתו עיניך מפרחי האירי / האס פורחים פרחי תאיר בחורף / חלואי ויכולתי / הייתי מחזיר לאיר את פרחי / ומעמיד שומר על שער גניו, / לבל יטבעו אחרים במטר עיניים הפרחוניות ...

אולם ככל ערבי, איך ראשד יכול להתרחק לאורך זמן מן

ה יח זה בינום רגיל. סופרים ומשוררים קראו את באלם הקולנוע הנצרתי (העולם חוז 1961). תושבי העיר, משכילים מבני הכפרים ומשלחת של פעילי מק"י, חיכו לסיום השיגרה.

לפתע התחשלה האחירה. צעיר גבוה, צנוע ונחבא-אל הכלים, חבוש כמיה לבגה של ערבי כפרי, קרא שיר. מעטים ידעו את שמו. אך תוך דקות מעטות הפך לגיבור הכינוס, כשוקק לתוך החדר את קריאתה-הקרב: "אנא מן אסיה!" ("אני מאסיה") עצר הקהל את נשימתו. היה זה כאילו גילו לפתע תגלית גדולה - את שאיפתם הכמוסה, את גאונם הלאומית, את יעורם בחיים.

הצעיר לא היה פעיל מסלגתי. לא היתה בפיו בשררה פוליטית כלשהי. הוא הלהיב את הקהל הערבי בקולנוע אמפירי מפני שמדבריו בקע קולו הבלתי-מוזיף של הנוער הערבי שדל בישראל, כפי שהוא מתגבש בכפרים הגידחים של המשולש והגליל, הרחק מכל און עברית.

★ ★ ★

"כור מחצבתם של טורריסטים"

עיריך של ראשד חוסיין על גדולת יבשת אסיה היה משוט וכן. לא היו בו סלטולי המלים, שהיו אהובים על המשוררים הערבים הקלאסיים, גם לא ההצטעצעות בסגנון מלאכותי שהיא מכת המשוררים הערבים הצעירים. כי בניגוד למשוררים של נסיה, היה לו מה לומר:

"מן אסיה אנא! ארץ חדש והתקווה / ארץ הגבורים, המורדים בפסקי-דין החיסטוריה, / ארץ חחוס, כור מחצבתם של טורריסטים, / מולדת המורדים בשלטון ובאולחיו. / בן אסיה אנוכי, בן אפר חאסה, בן להבות האהבה. עודני זוכר את היום בו הושפתי ידי לעולם / אדם אנוכי, קומן וברכוניו / צוחקים היו. בן-הסירוף - כך כינוני, / עבד בן עבד, שתוקו" / ... היום הם עומדים בתור נוסק את יד."

עצורה היתה שירתי. היא נמסה בבכי. / נבי תתכופף מרוב דאגתם. / השמש, שחורה הייתה. חשך אורה. / אך עתה העיניים סביבי מבריקות בגאוחו / על כנפי החיסטוריה אסריא לרקיעו

אתמול הם ראו רק את אוצרות מולדתי. / ראה לא ראו את היתומים, מזי הרעב / החמונים אכולי הקדחת / מחס הטרוד מבסס. / חיוס על אפס הכירו בגדולת אסיה. בן אסיה אנוכי ומערות העמים המשוועבדים / מן הארץ בה נמצאו עמודים לתלית כל מורד. / לבבות העמים נספרו באש הגעועים / עיניהם נעצמו על חולות הכלימה. / חיוס בכל יד טילון נחלות.

אתמול היתה אסיה ילדונת חמודה / באחד חפרברים שיחקה לה / עתח עזבה את מנרש הטיחשים / שטורים בגבורה היא מכתביה לחיסטוריה / ביד של ברזל היא סקיסה על שטרי השחר. הוי אסיה / בית-חרושת לגיבורים בית-קברות לזרים / מזני ארמון הדמים, חרבות-מוות למתקפיים / אפריקה שמעה - יצאת לדרוס הופשעים / תנה אלגיר - לפיד אדום סבעיר את שירתי. / יא אסיהו אין קונים בכסף את בני החיים.

יא אסיהו לעסת את רעבך מאות בשנים / חיוס קמו המורדים, את דמעותיך מנבבים / מה גדולים המורדים, הנרות סדליקים / מה סתורים חתינוקות, בנן משחקים / את כולם טוביל נהרו אל חוף הסבסחיים ...

★ ★ ★

בן חנווני המכות

ה צעיר השולח את מבטו השירתי אל מרחבי אסיה, חי בעולם הצר של ערבי כפרי בישראל. מדי בוקר קם ראשד חוסיין, בן 22, והולך ברגל מכפרו מוסמוס שבמשולש, בו מחזיק אביו חנות מכולת, לבית-הספר בכפר משירפה, מרחק חצי שעה, שם הוא עובד כמורה. השטח

• השירים תורגמו על-ידי טטאלה מנצור.

משורר ראשד חוסיין
המוות ביקר בביתנו ...

בניהם סחות ידידותית. הדברים פגעו קשות באברהם, אשר כל גאווה היתה על יהדותו. אולם הוא הבלג, לא הגיב אפילו כאשר סביה החל לקלל גם את אשתו, סיפר אבי רהם: "היא היתה הולכת לשוק לקנות דברים, והוא היה רודף אחריה וצועק לה: 'ערביה! תסתלקי מפה! אתם ערבים, אין לכם מה לעשות אצל היהודים!'"

סביה לא הסתפק בקללות. לפני שלושה שבועות, כמוצאי-שבט, ראה את אברהם ב"בית-הספה בכפר. הוא התקרב אליו, מאחורי גבו, החל להכותו במקל. סיפר השבוע אברהם איבנו בפני שופט השלום הרחובותי, חיים אלוף: "ישבתי בבית-הספה על המר פסא, עם הגב אל הרחוב, ודוברתי עם שני חברים שלי. נפתע קיבלתי מכה. עם מקל על הגב. גיתרתי ממקומי ורצתי לתוך (המקום בעמוד 12)

בן אברהם איבנו. הוא אפילו התגייס. אברהם היה מאושר כאשר החל עובד במקצועו כנהג, התקבל לקואופרטיב של נהגי-משא ברחובות. בהשפעת התנ"ך, אשר כה אהב אותו, נשא אברהם איבנו לאשה את ארה, השלים את סדרת דפויות התנ"ך בביתו, כאשר קרא לבתו רחל.

"לך לך!" לא עבר זמן רב, ועל כנד העיב על האידיליה הכמעט-תנכ"ית. במסגרת העליה החדשה הגיע לכפר גם סביח כלפית. סביה, בעל השיער המשומן והמכס הנוקב, החל להציק בקביעות מרגיזה לאברהם איבנו. אפילו בקשותיו החוזרות ונישנות של אבי רהם, אשר כל הופעתו אומרת כוח, לא השפיעו על סביה, שהמשיך לקרוא לעבר אברהם: "ערבי, הסתלק מפה!" ועוד קללות בנוסח דומה. כמו חקדוש ברוך הוא בתנ"ך, אמר לאברהם איבנו "לך לך!" - אולם

והצביע על תלושה-משכורת שקיבל לפני דקות אחדות. קווי הסעיפים הועירים שהעלו את חמתו של הפועל אטון, היו: ינוכי 650 פרנסות, על חשבון מסי-החבר למלטת פועלי ארץ ישראל, וסכום של חצי לירה "תרומה" למען מועדוני מפא"י ביישובי עולים.

לכעסו של הפועל אטון היתה סיבה הגירי צית: הוא לא היה חבר מפא"י, לא ראה כל צורך לשלם מס-חזון עבור חזון שאיבנו שותף לו. הוא הגיש לשלם את בוליה-מס שקיבל יחד עם התלוש, ביקש ממנהל ה"עבודה לראובן החזרות כספו.

זה היה בסדר" הבטיח לו המנהל. כע" בור חודש הבחין משה כי שני סעיפי הניכויים עדיין קיימים. הוא התלונן שנית, והפעם הביאה תלונתו לתוצאות. החורש שוב ניכו לו את מסי מפא"י אך מאתר שהצהיר

במסלול מלוי.. דן" צעדו דוגמניות אמריקאיות ומקומיות - אך לא הן היו מוקד

חמת יכרות

מאת רותי ורד

אתו אחריצהריים שרבי, היה קפה ארוול ריק כמעט. כל יפהפיותיו עברו למלון דן. הן באו, שילמו בחיך ארום עשר לירות לכרטיס, נזהרו שלא להתישב כל עוד לא ראו האחרות את שמלותיהן. אך כמעט כולן נראו פחות או יותר דומות, בשקיהן ובמחרוזות הענק שהשתלשלו מ צוואריהן למטה.

המאורץ, אני מקהה שזה ברור, היה תצוגת האופנה של מיסטר ג'ון האמריקאי, ששלח את שתי דוגמניותיו, לפי הזמנתה האדיבה של אל-על ובכסף שלך, להפגין את הלבוש האמריקאי, ולהציג את מה שהוא מכנה תכול אל-על, או יותר נכון תכול בריטניה. הכנסות התצוגה היו קודש ל- אילנושיל פוליו.

דוגמניות אופנה וצילום יכולות, אולי, להיות תריסר בפרוטה בניו-יורק. אבל בחל- אביב חוללו שתי החתיכות הבלונדיות ה- המירות וארוכות-הרגל סנסציה. קארול באר- בר ולרבי, בשביל הכסף שלי, דומות אשה לרעיהן כשתי שמלות שק.

אותו השיער הזהוב, הפנים החלקים, ה- עיניים התכולות המאופרות בצל כחול עד לגבות, ונטולות כל הבעה; אותן הרגליים הארוכות והנהדרות, האיפייניות כה לבנות אמריקה. מספרים לי שלרבי היתה וערת מקהלה בלאס-ווגאס. קעת היא עוסקת בעיקר בהדגמת לבנים.

★ ★ ★

מישהו שהחנוני זרק החוצה

החתיכות המקומיות המשיכו לר- הרום לאולם, כשהן מציגות תצוגת-אופנה סרטית משלהן, מעודכנת ביותר. אם היה מי שחשש, לפני חודשים מספר, שהשק לא יתקבל, טעה טעות מרה. כיצד יכול גבר להשתוקק לכרוך את זרועו סביב גיזרה שאינה כנמצא? תמהו רבים. כמה זאבים ישרקו אחרי נערה הנראית כמו משהו שהחנוני זרק החוצה? אך השק השתרש בכל זאת, והגברים מוכרחים לאהוב אותו. ולא זו בלבד, אלא גם לשלם בשבילו.

המקום הריק באמצע השורה הראשונה, ליד הבמה, התמלא בנערת הזוהר מלכליה רוונשטיין, שלא יכלה כמובן, לתחר על כניסה דרמטית מאוחרת. היא היתה יפה להפליא, ושונה מן האחרות בכך שלבישה שמלת צמר לבנה והדוקה לגוף, בסגנון אמפירי. על צווארה התנוססה שרשרת-זהב כבדה וארוכה מאד, שהסתיימה באבן ענקית. היא התיישבה, באה, יפה בוטחת מאד ב- עצמה כאילו עשתה זאת כל חייה, והמלה חסומד הצעיר לא אומרת לה כלום. שכני- חיה, כולן בוגרות ממנה, רכנו בסקרנות כדי להתפעל מצמיד תוהב העבה שלה. בתנועת רישול אלגנטית ובחבצת שיעמום מלכותית, הסירה אותו מלכה מידה. העבירה

„קדנובה“

היא שמלה צנועה לגמרי. כל זמיון בינה לבין מעללי המאטב הגדול הוא מקרי.

נקודת הסיום: מיסטר בייקר וגלוריה גלפן

ואתו לידו שכנתה, בת שלושים-שלוש מסר פחת. מישהי בסביבה שלי העירה: „היא נראית טבעית מאד.“

„שטויות.“ השיבה לה השחקנית הנאה שישבה לצדי, „הסתכלי על ההבדל בין הפנים והצוואר.“

לרגע הצליחה לגנוב את הסצנה חנה מרון, שהגיעה לברשה שמלה דרזלקית אור- מה רפוייה — עם מחרוזת, כמובן. „היא כן, או לא?“ מתלחשים מסביב. לפי מראה התמיד אי-אפשר היה עדין לקבוע. בעק- בותיה באה בתיה לנצט, בשמלת-שק שחורה.

עיניים הסקרניות שוטטו לכל מקו- ה ביקרו, טילו בשיעמום על פני התוכניה- שמלות כמלח, חיטטו, שלהבת לפרפרים, נטיכו- אוספת שאזאנובים, חכה לי, וחזרו אחרי. כאשר- זאת, העיפו עין מודדת בגבר היפה ביותר במעמד- רספורט, שהיה עליו לתרגם את דבריה של- הלה משלחתו של מיסטר ג'ון, גלוריה גלפן. חתרוצו עם מצלמותיהם, מלכליה היטיבה א- יש לי חשש די רציני שאיבדתי לנצח א-

צוגת האופנה. לכך דאגו שלוש מאות נשות-החברה ונערות-החרד שישבו באולם כמו

„חרד אחרי“
נקראת השמלה הלבנה שלבשה אחת הדוגמניות האמריקאיות: פשוטה בקווייה אך חזרה ביותר. לא היה בה כל חידוש מחפני. כפתוריה נמשכים עד למטה, ואת המותן הצרה מדגישה חגורה הדוקה.

„החברה הגבוהה“
זוהי, משום מה, שמה של השמלה הפחות יפה באוסף. מחיאות-הכפיים האדיבות היו יותר לכבוד לילי, הדוגמנית שלבשה אותה באוסף, מאשר מחמאה למיסטר ג'ון.

אמריקאית, וזו הסיבה מדוע בחרו להציג את הדגמים כאן. האשה האמריקאית, אומרת ז'יא, היא נהגת המשפחה, טבחת, אחות רחמניה, אם וכל מה שאתם רוצים. לכן היא זקוקה יותר מכל אחרת לתלבושת נאה, אך נוחה.

היא מבטיחה שנראה גם את הדוגמניות המקומיות, מתפעלת מהן באדיבות. התצוגה מתחילה סוף סוף.

★ ★ ★

טוידלדי וטוידלדאם

לאלה שצופו לחידושי אופנה מרעיי שים, נכונה אכזבה. כל דמיון בין הדגמים ובין צורה-האופנה החדש, היה מקרי לגמרי. האורך היה נורמלי, המותניים במקום, תודה לאל. החידוש היחיד היו הכר בעים הגדולים רחבי-התמורת והמצחיקים לעיתים.

הדוגמניות האמריקאיות, שניראו לי כל הזמן כטוידלדי וטוידלדאם, עוררו את רגשות עם הופעתן. הליכתן שונה מזו של הדוגמניות המקומיות. הן פוסעות לאט יותר, מכניסות את הבטן ומהלכות בגב כפוף קמעה. כך עושים באמריקה.

חיכוך מיכני ורובתי. הדוגמניות הישראליות היו אולי פחות מקצועיות, אך לבביות יותר. סוגיה חייכה במלוא שיניה הצחורות וגומות-החן בלחיה. רינה חייס אפילו לא התאפקה מלצחק באמה, כאשר הופיעה כי מסרתו של אירוס, בחליפה ורדרדה מתוקה ובכובע שחור ענקי, שבקושי נראתה מתוכו. בהודמנות זו אני רוצה לומר כאן ועתה שמי שחשב שיש לי נגדה משהו, טעה. אני פשוט משתגענת אחרי רינה חייס. אני בטוחה שכאשר היא שוכחת לרבע שהיא רינה חייס, היא חביבה מאד.

הנעליים היו כולן מחודדות בקצותיהן, בעלות עקב דק אך נמוך.

בעצם, הדגמים היו נאים ביותר, אבל לא מסעירים. בשבת בצהריים, למשל, רואים ברחוב דיונגוף דברים לא פחות יפים, בחינם אין כסף. ואיני רואה כיצד יכולים הדגמים שהוצגו להתאים לדרישות האקלים שלנו. שמלה צרה והדוקה היא יפה מאד, כשיש לך האביזרים המתאימים לכך. אבל זה לא תענוג גדול להתהלך בה ביום שרבי. השאטנונג, שהיה האריג השליט בתצוגה, הוא קל, רך ונעים, אך מתקמט מאד, אם תשאלו אותי. הייתי רוצה לראות את השמלות והחליפות האלה על הדוגמניות, אחרי שישבו עליהן עשר דקות. מעניין מה תהיה צורתן (של השמלות) אז.

★ ★ ★

לנשים לא איפפת

אך למי, בעצם, זה איכפת? אף אחת לא באה למלון זן כדי לראות תצוגת אופנה דוקא.

הלב היהודי החם ירטוט בדואי למשמע שאלתה של לרבי, ששאלה בתמימות אופי יינית לבלונדיות, אם זה נכון שלפני עשר שנים היה המקום שמם כמו תחום-מושב אינדיאני.

אני מקחה שגם לא תישארו אדישות לדעת, שלמחרת הצטלמו לרבי וקארול בארבר על רקע מקומות ישראליים היסטוריים, בשביל עתוני אופנה אמריקאיים, כשהן לובשות את לפני ואחרי הנדבבו על רקע חולות קיסריה, והחברה הגבוהה בשטח הגדול של יפו.

מקבלים תשואות הקהל

של חתיכה תל-אביבית ידועה. למראה שמלת השק שלה, הנראית מלפנים כדיוק כמו מאחור (השמלה), לא החתיכה, גם החתיכה, בעצם) שאלתיה: „את באה או הולכת?“

לבסוף, אחרי איחור ממושך וקפה פושר ותפל, הודיעה בטי דובינר הדינאמית על התחלת התוכנית. מופיעה אשה לבושה אדום וחובשת כובע אדום-לא-פחות ורחב-תמורת. גלוריה גלפאנט. מישהו לוחש לי שהיא אם לשלושת ילדים. אז מה? נראית מטופחת מאד.

בנימה חביבה מאד, היא מספרת שבפעם אין כל הבדל בין האשה הישראלית וה-

לברכות
אחרי
סקרו
המבטיחה
הדולגאר,
לא עשו
עזריה
ומנ
הצלמים
ידעה
דידותה

במדינה

מיליון. התקנת הקודמות, לחשיג כמות של 4000 מיליון מהמקורות הקיימים. נחברו... גם "אמקור" מתכונת להיכנס למעגל המועמדים להקמת מפעל להרכבת משאיות דיל... "רווח לאיחוד" יוגדר בקרוב באופן חוקי, כאשר תבקש הממשלה לעצמה את הזכות להטיל תשלום-חיובה על כל מי שמרחיח, לדעתה, רוח כזה באופן בלתי-צפוי, כתוצאה מעסקות בלתי-רגילות... מפקר פלוגה ורבי-שוטר במשמר הגבול, שנמצאו אשמים בניחול עסקים בלתי-חוקיים בעת שירותם ברצועת עזה, נידונו למאסר. עמ"מ יצחק וייס הורד בדרגה ונדון לשנה-יוחצי מאסר, רבי-שוטר יוחנן מילר נדון לחצי שנה מאסר... שטרות מזוייפים, אשר כמעט בטוח שהוברחו מ מדינה ערבית שכנה, נמצאו בכמות רצינית

(המשך עמוד 5)
בית-הקפה. ראיתי שסביב רודף אתרי עם המקל.
חשבו נשם סוף-סוף אברהם בן אברהם אבינו לרחח. סביב כלפייה נידון לשלושה חודשי מאסר ול-50 לירות קנס. השאלה היתה רק: מה יקרה כאשר יחזור סביב מבית-הסוהר?

עסקים זכר ותיק

רכבות קראו את ל"י ועוד ל"י בשרשרת. הכתבה המפורסמת על פעולות החברה להפצת החומר הישראלי בע"מ, אשר פורסמה ב- העולם הזה (1065), אולם רק מעטים הבירו ביהודה ברגמן, מנהל החבר'ה שתמונתו נשקפה מעל דפי הגליון, מכר חתיק.

בין אלה נמנו קציני הענף הכלכלי של משטרת תל-אביב. את היכרותם הראו שונה עם יהודה ברגמן עשו קצינים אלה בחודשים האחרונים של השנה שעברה. ברגמן עבד אז בחברת יבוא ויצוא, שהוא עצמו, ל- דבריו, היה אחד ממנהליה.

פעולותיו של ברגמן ב- אותה תקופה לא מצאו חן בעיני המשטרה הכלכלית, ש- הביאה אותו בסני שופט השלום יוסף זהר בתל-אביב, האשימה אותו (בתיק מעצרים 2906/37) כי ב- משך השנה ניצל זכויות עו-לים והביא סחורות, לא היתה בכך עבר על תק-נות ההגנה לשעת חירום (כספים) והגיש מכמכים כוד-בים למכס.

העבירה בה נחשד ברגמן היתה רצינית. הקצין שה- עיד בסני השופט, בעת שמי-עת הבקשה להוצאת צו-המעצר, נשבע כי שחיון של הסחורות שהובאו ללא היתר הוערך או בעשרת אלפים לירות. ברגמן נעצר

ל-15 יום, ומעצרו זה הוארך בשבעה ימים נוספים. כשעזב את בית-הסוהר, אחרי ש- שוחרר בערבות אביו, פתח ברגמן את עסקו החדש: הפצת מוצרים ישראליים לכל מחפש הזדמנות.

נכון שנעצרתי, הודה השבוע ברגמן, אבל זהו מקרה רגיל בין סוחרים. אני משוכנע שהתיק הזה לא יוגש לעולם. אין למשטרה שום חומר נגדי.

תעמולה דוגמה אישית

בשבוע בו הותקף המפקח הכללי של המשטרה בידי שוטר מפוסר ואחד מראשי המטה הארצי התפטר (ראה לעיל), הוציאה מחלקת הגיוס באגף המנהלה של מטה ה-משטרה כרוז מצולמת: "התגייס למשטרה - עבודה רבת ענין - מקום עבודה של קבע - אפשרויות התקדמות - שכר הוגן - מדים - הענקות והקלות - זכויות לפנסיה". שני השוטרים הקופים, בעלי ההופעה הגאה, שהשקיעו על ציבור האזרחים מתוך הכרזה, העידו כאלף-עדים על תוכנה. אחד מהם: הסמל יהודה אושרוב, בן העדה הבוכאריה, עובד אפסנאות המטה הארצי, שהתגייס למשטרת-ישראל כבר בימי הקמתה. הוא בעל לאשה ואב לשני ילדים.

רק פרט אחד לא לקחו תועמלני המטה הארצי בחשבון, כאשר הציגו את הכרזה: הסמל אושרוב (השמאלי, בצילום), אשר תנאי השירות הקשים של המשטרה והמש-כרות הועמוה שקיבל לא איפשרו לו לקיים את משפחתו ברמה נאותה, התפטר לפני שהתגייס מן המשטרה. עבר לעבוד כספק בחברה לחלקי מכוניות.

כל ישראל מי ירונו מים?

בעית-המים הולכת ומחריפה. בועדת הכלכלה של הכנסת נתברר כי ללא מפעלי-סיתוח מהסכניים, כגון העברת מי הירדן או המתקת מים-ים, לא תעמוד לרשות המדינה כמות העולה על 2000 מיליון מטרים מעו-קבים, לעומת תצרוכת נוכחית של 1150

מודעת-הגיוס של המשטרה
אחריו - לאון

בידי בדואים בנגב. תוך ימים אחדים, השבוע, גלתה משטרת באר-שבע 40 שטרות בני עשר ל"ו כל אחד... רעית ציר יפאן בישראל גרסה לעזרה, עלייד קול ישראלי. כאשר היה צורך להקליט תוכנית מיוחדת ביפאנית, לקראת שנת העשור, הסרט יועבר לשירות השידור של יפאן.

זכור זרק אותו לכלב

כלב בשם מוחמד, שזכה לשמש גיבור באחד מסיפורי דבר השבוע, עורר את זעמו של הקורא סעיד יוסף נסאר, שהפנה לכך את תשומת-לב הציבור במכתב למערכת העולם הזה (1058). השבוע חעלה ח"כ מסיים יוסף חמיס ענין זה בכנסת, בדיון על התקציב, ציין שזה עלבון לבני-הארץ ה-ערביים. ח"כ מפא"י דויד הכהן ציין, בקריאת ביניים: "כולנו מתביישים בזה". פרשת הנער החרוג חסן עבדאללה חסן, שנקטל באמצע כפר סכנין על-ידי ירידת אימונים של יחידת צה"ל, נורסמה בפעם הראשונה על פרטיה האמיתיים בחעולם הזה (1065). השבוע החליט האיגוד היהודי-ערבי של מפ"ם להעלות ענין זה על סדר-היום בממשלה ובכנסת. שבוע לפני הפירסום ב- העולם הזה טען על המשמר כי הנער נהרג בשטח-אימונים, באשמתו... גורל סיניח, האסופית הקטנה ממיבצע-סיני, יוכרע בעוד שבוע. משרד-הסעד יציע לבית-המשפט ל- מנות שני אפסרוסטים, שאחד מהם יהיה הד"ר בכר, ולכלול בכתב-המינוי התחייבות מצד האפסרוסטים למסור את סיניה לאימוץ ולגיודול במשפחה ערבית. הנכבד מכספי-טיבה, עזנאן חאסו אל-נאשאף, שהביע את רצונו העז לאמץ את סיניה (העולם הזה 1063) יהיה רק אחד המועמדים לאימוץ... גופת הילד אהרן שטיינברג, אשר קבורה מחוץ לגדר בית-הקברות בפרדס-חנה שימשה נושא לחקירה מקיפה של העולם הזה (1052) תועבר למקום מכובד יותר. לפי הסכם בין הגורמים הדתיים והחילוניים, יורחב שטח בית-הקברות המקומי ותוחקן בו חלקה מיר-חדת, אשר תוכל לשמש להבא מקרים דומים.

סרטים

ההמשך מיותר

החטא וענשו (אלנבי, תל-אביב; צרפת) משקף את בולמוס הנהירה של יצרני ה' קולנוע ברחבי העולם, אל יצירותיו של אבי ספרות הבלשים פיודור דוסטויבסקי. אחרי לילות לבנים האיטלקי והאחים קרסוב ה' אמריקאי, ניסו הצרפתים את כוחם בהמשכת החטא.

הרקע הועתק לצרפת של ימינו, והסיפור נשאר בחלקו כמו אצל דוסטויבסקי: סטודנט בעל השקפות מבולבלות (רוברט חוסיין) רוצח זקנה עשירה, מתוך מניעים אידיאולוגיים כביכול. מפעם המשטרה (דאן גאבין), החושד בסטודנט, אינו מוצא את ההוכחות להאשמתו. נקיסות מצפונו של הרוצח ו' להאשמתו.

בערצים, ברשעים ובמנהלים המזורים על פני חצי תריסר עירות מערביות. הגיבור השני אינו עומד הפעם מולו אלא לצדו, בדמות קירק דוגלאס. הוא מגלם בכשרון שאינו אופייני לו, את דמות האיש הרע הטוב. אולם אם העלילה היא אותה העלילה של המערבון שקדם לו, עולה הדו-קרב מאו בצהרי יום של ברי קופר. אלה החולמים על עולם, בו נשקפת סכנת-הכליה מקליעי האקדח של היריב ולא מאיבוד מקום עבודה או מות רדיו אקטיבי, יהנו.

מחשוף בהמשכים

האשה במערומיה (תמר, תל-אביב, ארגנטינה) היא טלדה תמר, גיין מנספילד של אמריקה הלטינית, המשיבה מלחמה שקרה

שחקנית טלדה תמר ב'האשה במערומיה'

אחריה - מי

שינועה הידודתי של יצאנית חביבה (מרינה אולדי) הם שמביאים אותו להסגרה עצמית. עד כאן הסרט.

לדוסטויבסקי היה עוד המשך, המהדהד חלק בלתי-נמרד מטיטורו, כיצד מצליחים הרוצח והיצאנית לגאול את עצמם. ליצרנים הצרפתים נראה ההמשך מיותר. צילומים בשחור-לבן, משחק מצויין וזוויות-צילום מעניינות עושים אמנם את החטא וענשו לסרט בלשי מרתק ומעניין. אולם גדולת היצירה הספרותית המקורית היתה בגסיון המוצלח להבנת נפש האדם הרוסי. עלילה זו, כשהיא תלושה מהקרקע ממנו צמחה, מאבדת את מחצית ערכה.

לכל הארגונים, המוסדות והמרטרים, הלוחמים נגד פולחן החוזה והמחשוף בשם הצניעות והטהרה.

עד שהיא מתחילה במלחמת-קודש זו, היא פעילה מאוד בעצמה בארגון למען הצניעות, מסתבכת בצרה המעמידה אותה בפני ה' ברירה: לחשוף או לשבת בכלא. כמו כל אשה הנשמעת להוראות הבמאי, היא בוחרת בכרייה הראשונה, ומכיוון שהחלה לחשוף, מוצא העניין חן בעיניה והיא עושה זאת בהמשכים, שלבים-שלבים.

סאטירה קלושה זו חסרה כל כוח שינוע. אף אשה אחת מבין רבבות הצופים שראו את הסרט לא התפשטה בו במקום.

חזרה למקור הפרוע

הדקרב הגורלי (חן, תל-אביב; ארץ-ישראל) מסגיש את הצופה חובבי-המערב נים עם כל המכרים הותיקים, אותם מגש במאות מערבוניים שנוצרו מאו צעדיו הראשונים של הקולנוע בראשית המאה. כולם ישנם כאן: הנבלים והצדיקים, הוונות והמהפרים, השריון המכור והשריון הנאמן, הנבל הטוב והישר הרע, הסוטים והאקדחים, בתי-המרוח ונוף המערב הפרוע. שום דבר לא השתנה - כולם נשארו בדיוק כפי שהיו לפני חמישים שנה: האנשים הטובים הם טובים מאוד הרעים הם רעים מאוד. המסתיע הוא שאפילו הנאתה של הצופה של היום היא אותה ההנאה שהסיק צופה ה' קולנוע לפני חמישים שנה.

בדיוק כמו הסרגיה היחית שנשארה עד היום בסיס ומתכונת לדומה התיאטרלית והחדשה, מהדהד גם המערבון מתכונת לכל צורת סיפור קולנועי, אפילו בסיפורי ה' קולנוע המסובכים של היום. זוהי צורת הסיפור הקולנועי הפשוטה ביותר, המביעה את הרגשות הפשוטים ביותר. על כן אין פלא, שאחרי שבשנות השלושים והארבעים ניסתה הוליבוד להלביש את המערבונים על מתכונת של סיפורים אפיים על חיי החל-ים צים במערב הפרוע, חזרה ליצר אותם בשנות החמישים במתכונת הפשוטה של ראשוני המערבונים.

עולם האקדח. הפעם ברט לאנקסטר הוא השריון הטוב, הנאמן והמגנן. הנתלם

אכתב לך את האמא

אמאלה תמודה שלי, בסח תופתעי לקרוא מכתב זה בעתונים. אך מה לעשות, כשאינך מבינה את שפתי...! מי כמיך, אמאלה, זוכרת את הלילות בהם חתהמכתי במסתי ותר-הורים לאין סוף הפריעו את מנחתי! גם זכרוני אינו מטעני, זה קרה תמיד לאחר האמבטיות המסורתיות כאשר רחצת אותי בכל מיני טבונים. מובתריס, אך כל אלה גרמו רק לגרוי שרפי שרפו עיני ובכלל עשו לי מצב רוח מזופת...! ואז בא היום הגדול כאשר בהמלצת הרופא גילית את 'דרמפון'! דרמפון זה באמת בוסבה! עכשיו, כל רחיצה היא תענוג ממש. התחמים האדומים בין הרגליים, שהיו מהזיתולים הרטובים שלי, נעלמו כהרף עין. אני מרגיש תמיד רענן ורוחי טובה עלי ובלילות אני ישן שנת ישרים... חן, חן, לך אמאלה, ועכשיו גם אני אתן לך עצה: תנסי גם את 'דרמפון', בסח תהני וגם עורך יחיה עדין ורך כמו שלי. אנא ספרי גם ליתר האמהות מה טוב ה'דרמפון' הזה, כדי שכל חברי-התינוקות יהנו וישמחו. כאהבה, ח'ינאקק

למדו שפות!

ספר וביסודיות בבית-הספר לשפות, קדימה-תל-אביב, בן-יהודה 74, טלפון 20314

- א) אולפניות לאנגלית ללימוד מרוכז (2 שעות ביום) למתחילים ולמתקדמים ותג לשיחה (Conversation) למשתלמים על-ידי מורים מאנגלית.
ב) קורסים לעברית, אנגלית וצרפתית למבוגרים מכל דרגת הידיעות וקורס מיוחד לשיפור הכתיב העברי.
ג) קבוצות לאנגלית לתלמידי בתי-ספר ג' ו' ד' יסודיות, ת' ו' ח' תיכונית, לפי שיטת קלת.

פרטים וארשמה: מ-12 לפנה"צ - 9 בערב (פרט ליום ר).

לפורים הזמננו רהיטי ארקו

רוזנברג את איכלר תל-אביב, רחוב בן-יהודה 43, טלפון 22136

אקסטרה

אקסטרה פיין

ברנדי מזרחי

ראשון לציון ונבנון יערה

פבריקה

פקידים!
תלמידים!
סטודנטים!
הרשמו עוד חיום במאולפן גרבי לקרוס הדו-חודשי (2 x שבוע) ל-
קצרנות
עברית ו/או אנגלית
בת"א: אצל ת. בריקמא, גורדון 5
בחפיפה: ב"ים במעלה, החלוץ 13
הצלחה מובטחת!

גפד
הירחון המצויר לבידור והומור
*
הופיע מס' 3 - גליון פורים
64 עמודים • 500 מרטה

"חשיבור" - איתן (12), משמרה-העמק במכחול ובעפרון פחם, בצבעי פסטל, חיתוך בעץ וציור בגבסולי קש - הבטחה

חוה (9), שריר

"עלי-באבא" - אילן (14), גלאון

אמנות

ציור

חינוך-משותף לציור

טכס הפתיחה היה דומה, כמעט בכל פרטי, לעשרות טכסי-פתיחה אחרים, שהתקיימו בו מוזיאון תל-אביב: ציירים בחולצות-צמר אדומות, שוחי אמנות וקטלוגים בידיהם, מבקרים קפדניים עם עפרונות מחודדים ו שתיקה מסויגת רבת-משמעות וקפדנית עד כדי אימה.

רק כפרט אחד היה שונה טכסי-הפתיחה של תערוכת ילדי הקיבוץ הציירים, מן ה טכסים האחרים: האמנים עצמם נעדרו מן הטכס. האמנים, במקרה זה: 500 ילדים וילדות, בני ארבע עד שש-עשרה, מ-200 מוסדות-חינוך של קיבוצי הורס הדתי, איחוד הקיבוצים, הקיבוץ המאוחד והקיבוץ הארצי. על הקירות, על פני קומה שלמה של ה מוזיאון תל-אביב, היו מוצגות עבודותיהם. במכחול ובעפרון-פחם, בצבעי פסטל, חיתוך בעץ וציור בגבעולי-קש, הפגין דור הציירים של העתיד את כשרונותיו הבלתי-מבוטלים, המבטיחים פי כמה וכמה מן הכשרונות הנוכחיים של אמני הציור הישראליים.

ניגודים בחינוך המשותף. בעוד ש-הקטלוג הרשמי הסביר בצורה המקובלת והנודשה ביותר, כי "... מטרתה (של ה תערוכה) להציג בפני הציבור הרחב את הישגי החינוך המשותף, כדי שהם משתקפים ביצירתם האמנותית (של הילדים-הציירים)..." הרי התערוכה עצמה הציגה בדיוק את ההיפך הנמור מן המטרה המוצהרת: היא הדגישה בבירור את הניגודים התהומיים בין זרם לזרם, ואת הניגודים האישיים והאינדיווידואליים בין ילד לילד בתוך הורס השוסף. רק כסוג אחד של עבודות הופגן "השיתוף" הנכסף: העבודות המשותפות, על גושאי-לימוד בדרך כלל, שכמה מהן הגיעו, בחדאי-השפעתו הבלתי-מבוטלת של המורה-הצייר, לרמתן של יצירות אמנות בעלות רמה אמנותית אסתטית צרופה.

"יצירתו של הילד הינה אמנות בפני עצמה." אמרה מירה פרידמן, ספרנית המוזיאון, שעסקה בהכנת התערוכה. אם נפקח את עינינו ואת ליבותינו, נגלה בציורי ה ילדים עולם מלא ונפלא, עולם של חוס וחן ילדתי ורגש-אמנותי טהור, ראשוני ובלתי-פגום. דברים אלה התאמתו במלואם, במאות הציורים המוצגים לראיה: עולם הדמיון וההזיה, עולמות רחוקים מתוך ספרי ה גיאוגרפיה, מחזות היסטוריים מתוך ספרי הלימוד ונופים מרהיבים מתוך מחזות ה שקיעה והזריחה, החורף והקיץ של העמק, הגליל והנגב הישראליים.

חוויה ותודעה. אולם אחדות-נושאים זו של נופים ויבשות רחוקות, בידיהם מחויקות המכחול של קיבוצאים בני שמונה ושתיים-עשרה, נעלמת כלא-היתה, בעת שהמורה-הצייר עוקר אותם מתוך עולם הדמיון ומורה להם להעביר את כשרון הביטוי הציורי שלהם אל גושאי היום-יומי. אז מרכיבים ילדי הקיבוץ הארצי של השומר הצעיר משקפים אחרים לגמרי מאלה של ילדי איחוד הקיבוצים, השוכנים בקיבוץ ה שכן, מעבר לכביש.

כי בה בשעה שילדי השומר-הצעיר מציינים נושאים כמו ילד במעברה, בית חרושת בעיר ופועלים, שומרים ילדי איחוד-הקיבוצים על מכחולם לכל יודים כבסיבתם הקרובה, על

מציירים כפר אינדיאני, ריקוד נושי, ופילים בג'ונגל.

אך אם לגבי הנושאים חלוקות הדעות בין רבייה-מכחול, הרי לגבי מידת הכשרון וה גישה לנושא, אין ההבדלים רבים כל כך בין ילדי הורמים השונים. התערוכה ה מוצגת בימים אלה כעידה, כי אמנם השיגו מורי הציור של החינוך המשותף את מטרתם: הכשרת הקרקע הפוריה לה צמחו וקליטתו של דור אמנים חדש בישראל, ראל, אמנים בני הארץ שינקו את השראתם מתוך החיים ותודעתם הישראליות האמיתיות, ולא ממקורות היניקה הוריים של דור האמנים הנוכחי.

מאחורי הקלעים

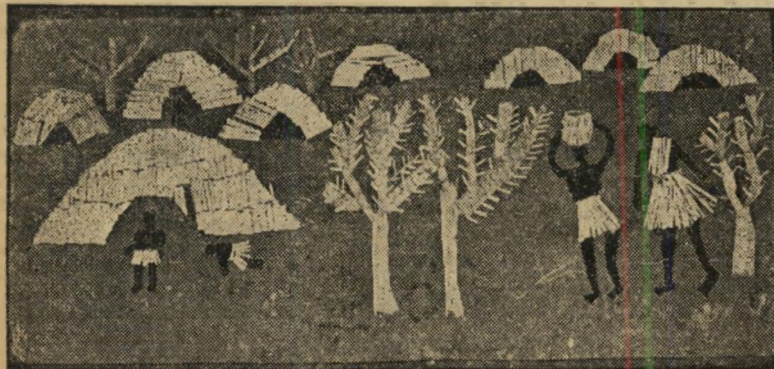
דובינר על הבמה

ההצגה האחרונה של תיאטרון קאמרי באולם מוגרבי נערכה בשבוע שעבר. כצעד ראשון בניסיון ההתאוששות הכללית של התיאטרון, החליטה ההנהלה לקצץ בהרכב הלהקות, לפטר מספר ניכר של שחקנים ועובדי-במה. השלב הראשון: חיטול ההצגות במוגרב. את מקומם של אנשי קאמרי יתפשו, כנראה, שחקני תיאטרון זירה. עם הצגת-הקופה המצליחה שלהם: מוישה הינטיאסור... לחקת חפני טומימח של יעקוב (ג'וקי) ארקין, שבה וחוזרת לתחיה, ג'וקי אליו הצטרפו כמה משחקני הצעירים של קאמרי, ביניהם הי

"חומות יריחו" - עבודת בני 12-13, כפרסאלד

ניגודים אישיים -

"כפר נושי" - עבודת בני 11, בית-אלמא

בתוך זרם שוסף -

היא קיבלה את הכל - אבל היא רצתה הרבה יותר מזה

נערת פנקס הצ'קים

את משכורתו על שולחנה, שוב לא יכלה לקנות בהקפה, ואילו מכונני היופי אינם נוהגים לספל כמי שידה אינה יכולה לשלם את המחיר.

מרים חזרה לקו 5. היא הצליחה לשכנע את בעלה, חזרה עוד באותו ערב לזירתם ברחוב המלך גיורג' 46. אך החיים בבית השתנו ללא תקנה.

שכנים סיפרו לבעלה, כי באותם ימים בהם עבד במשמרת הלילה של ז', נהגה אשתו להביא הביתה חברים, אשר בילו שם שעות ארוכות. חברי להקת הזמר הכושית גודון גייט, אשר בהופעותיהם היתה מרים מבקרת כמעט מבלי להחסיר אף אחת, נהגו לבלות בביתה, הרגיזו את השכנים שטענו כי ההשתוללויות התכופות הפריעו את מנוחתם בלילות. הם לא הבינו כי אצ"י לותה החדשה חייבה את מרים.

★ ★ ★

הבעד רוצח להתגרש

מרים חזרה לנהל חיים קלים של נערת זוהר. המטבח לא היה אהוב עליה כי יותר, אך הסתבר כי לא נהגה לעמול רבות במטבח. היו בו דברים אשר הציקו לה.

מרים לא השלימה עם קיומם: היא מכרה כמעט כל מה שאפשר היה למכור. הקומקום החשמלי, ואחריו התנור החשמלי, נמכרו מבלי שהבעל ידע על כך מלבתיחלה. היו עוד דברים אשר היעלמותם עזרה כנראה לנישואיה, ורביד הזהב אשר ניתן לה על ידי בעלה, נעלמו אף הם. תחילה טענה כי נשלתו לתיקון, אך לאחר שעבר זמן רב

מרים רוטנשטרייך קנתה סחורה כתלאכיב, מסרה תמורתה צ'קים ללא כיסוי. זהו מעשה פלילי רגיל, ואילו בוצע עליידי רמאי מועד, לא היה ראוי לתשומת לב מיוחדת. אולם מרים רוטנשטרייך אינה רמאי מועד. היא נמנית דווקא על השככה הנוצצת ביותר של הנוער העברי החדש: נעורות-הזוהר של תלאכיב, הצומחות ברוכב מסביבה אמידה וחסונה. סיפורן של מרים חושף באכזריות את אשר התחבא מאחורי חפנים המאופרות היטב, ומאחורי ההליכה המעודנת, הנלמדת במכון ליפי. הוא מראה מוח נורא המחיר אשר נערה צעירה נאלצת לשלם, כדי לחוסף ולקיים את מעמדה בחוג שכולו ברק וניצנוץ מזויף.

רוב שרשי רגיל. לחנות הבגדים הי

מסוארת אינדי, ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, נכנסה עלמה צעירה, בחרה בגדים בסך של 168 לירות. היא שלפה פנקס צ'קים. חתמה את שמה בכתב מסולסל, מסרה את כתובתה לקופת: מרים רוטנשטרייך, רחוב פונקסטר 9, תל-אביב.

איש לא העלה חשד בנערה בעלת ההופעה והאישיות המשכנעת. היא יצאה מאינדי, המשיכה לאורכו של רחוב דיזנגוף, נכנסה לחנויות-פאר נוספות, קנתה סחורות בשתי של 1300 ל"י. איש מבעלי החנויות לא הכיר את האשה בעלת האפשרויות הבלתי מוגבלות כמעט, היכולה להרשות לעצמה לקנות מצרכי-מותרות בסכומים כה גדולים. רק לאחר ימים אחדים הגיעה התשובה המפתיעה של הבנק: לצ'קים אין כיסוי. המשטרה מיהרה לרחוב פונקסטר, חיפשה את מרים רוטנשטרייך. איש לא שמע עליה. רק אחרי הידורים המופתעים, שאל את שכנו בסקרנות: "לאשתך-לשעבר לא קראו מרים?" השכן קלע למסרה. מרים רוטנשטרייך, אשר היתה נשואה ועמדה להתגרש, חתמה על הצ'קים את שם הוריה, אך מסרה את כתובת בעלה-לשעבר. היא נזהרה מלחתום בשם בעלה, כי לפני כן פירסם זה מודעה בהארץ ובמערב, בה זוהר כי אין הוא אחראי למעשיה, התנהגותה, וחובותיה, הן בעבר, הן בהווה והן בעתיד" של אשתו.

★ ★ ★

הזוהר עזבה ביוקר

אך מרים לא הסתפקה גם במשכורתו של נהג ז'. אותן שעות ארוכות בהן

הנאשמת מרים רוטנשטרייך, כפי שנראתה השבוע, בעת שחובאה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב, לבידוד בקשתה לשיחרור עד למועד עריכת מס' טסה שהיה של שבוע ימים בבית-המעצר הסמוי השאירה עליה את אותותיה הכבדים.

יותר, התברר כי התיקון לא הצליח במיוחד, והדברים נעלמו מהבית סופית. שוב נהיו החיים בבית קשים מנשוא. הבעל, שלא יכול היה לסבול יותר את יחסיה של אשתו אל בתם, החליט להתגרש. בוקר אחד קם בעלה בשעה שש, הודיע לאשתו על רצונו להתגרש, סיפר כי הוא מתלבש והולך לרבנות. מרים לא אמרה מלה. רק כאשר סגר את דלת הבית מאחוריו, פתחה היא את הדלת, קראה בשמו. בטרם הספיק להסתובב, הנתחיה מכה על ראשו במכשיר קהה. הבעל נפל מתבוסס בדמו, ניסה בשארית כוחותיו לזחול לבית אחותו, הגרה בקומה העליונה. אך כוחותיו אפסו, הוא נשאר לשכב על המדרגות. זמלו עלה במדרגות שכן שהביא קרד לביתו. הוא ראה את המקרה, הועיק מיד אמבולנס. כעבור שעה קלה כבר היה בבית-החולים חרסת, כאשר צלחת עמיקת בצמחו מסמנת

נהגה לשבת ברזול, ואתם טיפולים רבים אשר נהגה לקבל בסלוגי-היופי היקרים ביותר, דרשו סכומי כסף גדולים בהרבה מאשר היה ברשותה. כי הזוהר הוא יקר. ובתחרות הבלתי-פוסקת בין נעורות-הזוהר של תל-אביב - רק היקר ביותר הוא מספיק טוב. על כן לא הספיק הכסף למרים. גם לזה היה לה פתרון קל והגינני, למרות שקיבלה את משכורת בעלה במלואה, היתה קונה בכל החנויות בהקפה. פנקס חבר ז' של בעלה, היווה את הערובה הבטוחה ביותר לכל סוחר חשון.

תוך זמן קצר, נכנס בעלה לחזבות רבים, בהם לא יכול היה לעמוד. גם יתר היחסים בין בני הזוג עורערו. לאחר שלושה חודשים הודיע הבעל לאשתו כי אין הוא יכול יותר לחיות עמה. מרים עזבה את בית בעלה, חזרה לבית הוריה בהקפה. פנקס חבר אך לחיות לבד, היה קשה עוד יותר. בראשון לחודש שוב לא היה מי שיגיח

נערת הזוהר

מרים רוטנשטרייך, כפי שהכירה באי בית-הקפה רחל התלאכיבי.

את מקום המכה. מרים, אשר נקראה לי משטרה, סיפרה בעדותה כי בעלה יצא מן הבית, נתקל בשולחן שעמד במסדרון, נפצע בראשו מקצהו החד של השולחן.

היא לא נראתה נרגשת במיוחד מאסון שקרה לבעלה. במשך שלושת השבועות ש" שכב בבית-החולים, באה לבקר פעם אחת בלבד. היא באה גם פעם נוספת. האחיות סיפרו כי מרים באה לקחת את הדברים שהיו בכיסי מכנסיה, אך בפעם זו היתה כה מזועזעת מן האסון, שלבה לא נתן לה להיכנס אל חדר בעלה.

★ ★ ★

המשטרה מתערבת

מאותו רגע לא חי עוד הזוג יחדיו. מרים המשיכה לגור בבית בעלה, והוא עבר עם הוריו. אך מרים לא נשארה רתוקה לבית. היא זכרה כיצד בילתה ב" נעימים לאחר נישואיה בבית-המלון בן יהודה בחיפה. השייך לזוהר של בעלה, הת" אכסנה שם שנית. הודו לא ידע על ניתוק היחסים בינה לבין בעלה, קיבל אותה ב" אדיבות. מרים בילתה אצלו בניעימים, נעלמה לאחר זמן מה, בהשאירה אתריה חוב של 108 לירות ואת כל בגדיה.

בינתיים התקדמה תביעתו של הבעל לנט, והרבנות נענתה לבקשתו. אך האשה התעלמה בקביעות מהודעותיה הנישנות וחוזרות של הרבנות, סירבה להופיע לבית-המשפט לחתום על תעודת הגירושים. גם לאחר שהגיעה להסכם, לפיו יבטל בעלה את התביעה הפלילית נגדה על תקיפתו, תמורת חתימתה על תעודת הגירושים, לא הופיעה ברבנות.

המשטרה נקראה להתערבו תמונתה של מרים הופצה בכל תחנות המשטרה בארץ. אך איש לא ידע היכן היא נמצאת. שופטת השלום מינה שמיר, בפניה טענה המשפחה כי מרים השאירה חובות על שם המשפחה בסכום של 3500 לירות, קבעה כי על מרים לפנות את ידיתה, להחזירה להורי בעלה, מהם קיבלה אותה.

מרים החזירה את הדירה, אך לא לפני שהוריקה אותה כמעט לחלוטין, ומכרה את כל הרהיטים והמטלטלים. מרוב פזיזות לא הספיקה לקבל את תמורתם המלאה. תשעים ששחים 1500 לירות נמכרו ב-450.

★ ★ ★

רחצו את ידיכם

שוב נעלמה מרים רוטנשטרייך. יותר מכולם היתה המשטרה מעוניינת למי צוא אותה. כי הרבנות חזרה והזמינה אותה לבוא ולקבל את כתב הגט שלה, מבלי לזכות לתשובה. ואה, פחות משבוע ימים אחרי ששוטרי תל-אביב פתחו בחיפושים נמרצים - נתגלו עקבותיה של מרים. היה זה אחרי שניסתה בפעם האחרונה לקנות את אבזריה-האופנה, שהם סימן-היכר לכל נערת-הזוהר דאוויה לשמה. תאחה זו למותרות היא שהפילה אותה בפת. תוך פחות מ-24 שעות נמצאה במלון גינת, הועברה לחדר המעצר של משטרת יפו.

הורי בעלה, שנדרשו עליידי כמה מבעלי החנויות לפרוע את הצ'קים, הציגו את המר דעה בהארץ ובמערב, רחצו את ידיהם. דבר אחד בלבד היה ברור, לגבי עתידה הקרוב של מרים: ב-20 למרץ, התאריך בו חייבת היא להופיע ברבנות ולחתום על כתב הגט, תוכל המשטרה להביא אותה ללא ספק.

כדורגל

פלאטה שוודית

בשתי השבטות הקרובות יוכרע גורל האליפות של הליגה הלאומית בכדורגל. למרות שמשחקי הסכוב השני סרם החלו הכרי התמודדותן של שתי קבוצות הצמרת הכרי תל-אביב והפועל פתח-חקה שבוע אחרי שבוע תקבע את חלוקת ארבעת הנקודות היקרות בין שתיהן.

משום כך היה ענין רב בהופעת הבוגרים של מכבי תל-אביב במשחק השבוע נגד הקבוצה האורחת נסבורג משוודיה. אחרי השבת השחורה שפקדה את מכבי תל-אביב במשחק נגד הפועל ירושלים, היה מענין לדעת אם אמנם היתה זו רק חולשה מקרית.

אולם כשסיימה מכבי את משחק נגד נסבורג בתוצאת תיקו 1:1, נשארה השאלה סתומה בדיוק כמו בתחילת המשחק. מכבי לא התעלתה לרמת משחק הרגילה. ב"מחצית הראשונה של המשחק אכזבה לחלו"טין. השוודים הצעירים והגבוהים, שנעלו נעלי כדורגל חצאיות, כאמנת כדורגלני דרום אמריקה; הדגימו כדורגל עדין וטכני אולם חסרו את התקפות המחץ המסתיימות ב"שערים. מסירותיהם הקצרות היו מנויקות ושוטחות בדוק כמו פלטה שוודית.

שני פנדלים אכזריים. במשחק השקול של שתי הקבוצות, העומדות כמעט על אותה רמה, היו חלוצי מכבי מסוכנים יותר. רק הצבתו של נוח רוניק כמקשר ערערה לחלוטין את ההתקפה.

הזדמנות בלתי חוזרת לכבוש שער ניתנה למכבי בדקה ה-12 של המשחק כאשר ססק השופט פרוינר מכת 11 מטר לטובת מכבי. שייע גלור בעט אל ידי השוער השוודי שהטיס את הכדור מעל השער לקרן. השער הראשון הובקע על ידי השוודים בדקה ה-33 מבטיעת עונשין ממרחק של 16 מטר. תוצאה זו נשארה עד תום המחצית.

רק במחצית השנייה של המשחק, כשנוח רוניק חזר לתפקידו כבלם והשלל נכנס לשורת החלוצים ניכר שיפור רב במשחק של מכבי. 8 דקות אחר המחצית הצליח נחמיאס להבקיע את שער השוודים מבטיעה נהדרת ממרחק של 10 מטר אל הפינה השמאלית של השער.

לחצה של מכבי גבר, אולם דחקא לי שוודים ניתנה הזדמנות נוספת להבקיע שער כאשר בדקה ה-68 של המשחק פסק השופט בעיטת עונשין מ"11 מטר לטובתם. אברה"מלה בנדורי, שוער מכבי, נגע בכדור שנבעט לשער, שמת אחר, ונראה היה כאילו הכדור יחדור לרשת. אולם הכדור פגע בקצה רגלו של בנדורי שבעט אותו אל מאחורי שער. בהתקרב המשחק לסיימו, הגבירו שתי הקבוצות את לחצן והמשחק הפך מותח ומעניין. שתי הזדמנויות לכיבוש שער ה"נצחון הוחמצו על ידי מכבי ברגעים האחרונים. 8 דקות לפני שריקת הסיים התפרץ שייע גלור לעבר השער השוודי מהאגף השמאלי, עמד לבדו מול שער ריק ובעט... החוצה. כעבור חמש דקות התפרץ שייע שוב, ומטר מסירה יפה ומדויקת לרפי לוי שעמד מול השער במרחק ארבעה מטרים. רפי בעט מיד... אל תוך ידי השוער. הסיכוי היחיד של מכבי, אמר אחד הצופים בתום המשחק, "השפועל פתח-חקה חלשה עכשיו בדיוק כמוהם."

על חוד השער

על משחק הכדורגל שנערך חי-שבת בין מכבי תל-אביב לחספתל ירושלים, ושהסתיים בנצחון רחוק של מכבי בתוצאה 1:0. כתב שייע גלור:

אין מה לכתוב הי שבוע. המשחק שלנו היה אחד המשחקים הלא מוצלחים של מכבי בזמן האחרון, ואני בעצמי הייתי כזה רע שבעצמי לא הכרתי את עצמי. היה לי יום חלש מאוד, וגם לרוב שחקני המפתח בקבוצה היה יום שחור. מול עיני שתפסנו משחק נגד קבוצה כמו הפועל ירושלים, שהיא אמנם קבוצה לוחמת מאוד, אך לא כל כך טכנית. צריך לתת קצת קרדיט לחפועל ירושלים. הם קבוצה מגובשת, שעלתה רק השנה מ"ליגה א"ל לליגה הלאומית, והוכיחה שהיא שחה את זה. כבר היום היא יותר טובה מכמה קבוצות המשחקות עדיין בליגת ה"ע"ל.

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

על חוד השער

כול-גולדזול

כל אלה שקיוו כי נשיא ההסתדרות הציונית הדייר **נחום גולדמן** יעמיד את ראש ממשלת ישראל **דוד בן-גוריון** על הרגליים, נחלו השבוע אכזבה מרה. במקום זאת נראה כי ביגיי יצליח יותר להעמיד את גולדמן על הראש. השבוע הודיע הציוני מספר אחד כי נרשם לקורס אצל מורהו של ביגיי, הדייר **משה פלדני קריין**, ואם ישתכנע בצדקת תורתו יעמוד גם הוא על ראשו. . . . זכרונות מהתקופה, בה השתמש יותר בגליו מאשר בראשו, העלה השבוע ראש הממשלה, במסיבה עם 100 עתונאי חוץ. כשנשאל על-ידי עתונאי אם היה הולך לפטרה לוא היה בן 17, השיב ביגיי: „הלכתי בעצמי לפטרה כשהייתי לא בן 17, אלא מבוגר יותר. אבל אז לא היה הדבר מסוכן. היום אני חושב זאת לטירוף“. . . . אחד החיכים הפקחים והי פעילים ביותר בכנסת הוא ח"כ מסא"י **אריה בחיר**. בהיר לא מחמיץ כמעט אף הזדמנות להפריע לחיכים שאינם חברי מ"סא"י בקריאות ביניים, שרק לעיתים רחוקות יש להן קשר ישיר לנושא הגדון. השבוע הצטיין בהיר בפנינה נדירה. כאשר ח"כ **יצחק רפאל** טען, בשעת נאום על ה"תקציב, כי עתון הדייר הוא „בניגוד לרצון העם היושב בציון“ וכי הוא רואה בו מעשה כפיה, שיסע אותו בהיר: „זרוק אותו לסל“. . . . את התקרבות ימי הסורים יניצל השבוע עורך-הדף **נתן קנת**, שהחליט למתוח את חבריו למקצוע. כאשר נכנסה למשרדו אשה בלתי-רשומה בדעתה ועמדה על כך שיגיש בשמה תביעה משפטית נגד שכניה, „העומדים לרצחה בכל רגע“, היסנה אותה קנת לעורך-הדף **שמואל תמיר**, באמרו: „תפני אליו, יש לו קשרים מצויינים עם המשטרה“. כאשר פגש קנת כעבור יומיים את תמיר, שאל אותו אם הלך קנת ביקרה אצלו. „בודאי“, ענה תמיר. „שלחתי אותה לעורך-הדף **מייכאל כספי** אמרתי לה שלו יש קשרים יותר טובים משלי“. . . . עלבון נורא נעלב השבוע כתב הארץ **שב"תאי טבת**. אחרי שמעריב פירסם, כי עורך עתון הדייר החדש יהיה אדם שראשי התיבות שלו הם ש.ט. (הכחנה היתה ל"שדמה טנאי), שיגר טבת למעריב כתבי-הכחשה: „... מאחר שידוע אני בראשי תיבות אלה, טעו רבים וקראו נגדי בזו ברחובות ונהגו משאת אחד כמעט דרס אותי במכתבך“. . . . שלושה אנשים מפורסמים נפגשו השבוע יחד, בהצגת נביטת הרש של תיאטרון בצל ירוק. השלושה: אלוף **משה דיין**, כדורגלן **יעקב חודורוב** והמשורר **א. ז. ש. שלונסקי**. אחרי ההצגה נפגשו השלושה עם השחקנים, מאחורי הקלעים. אמר דיין: „בולו! אמר חודורוב: „גולו! אמר שלונסקי: „ולו“. . . . באחת מתמונות ההצגה חיונה של סימון מאשאר בתיאטרון חיבתו, צריך **מאיר מרגלית** לחנן את ידו של **יהושע ברטונוב**. באחת החזרות התכעס הבמאי **ישראל בקר**, צעק על מרגלית: „תלחץ לו את היד ממשו! מרגלית

לאומית. אבל בעצם, מה אפשר לכתוב עליהם? אני עובד לפעמים, בתור נהג ב"אסד, גם על קו ירושלים, ואם אכתוב עליהם הפנדל החוצה, תפס את הראש והקהל שתק. **חשבתו: די, נגמר!** כפי שידוע ב"צבור, משחקי הכדורגל השנה הם מפתיעים מאוד. עוד אף שנה לא היה מתח כזה. התחלנו לשחק וכבר בהתחלה ראינו ש"אנחנו מוייטים בקונצרט. היה קשה מאוד להגיע למצב בעיטה לשער. הירושלמים נסגרו בהגנה צפופה ולא שיחקו משחק פתוח, מה שהוריד מאוד את רמת-המשחק. אחרי דקות הפתיחה נעשה המשחק פחות או יותר קול. רק שתי דקות לפני סיום המחצית, קרה משהו שהסעיר מאוד את הקהל.

התפצתי עם כדור לעבר השער הירושלמי, וברחבת השער הכשילו אותי ברגל. השופט חוזה פסק בלי ויכוח פנדל. אמנם לא תמיד עושים מדברים כאלה, בתוצאה מאופסת, פנ"ל. אבל האמת היא שזה יכול להיות גם פנדל. הקהל קצת התמרמר והירושלמים עוד יותר. חשבתו. שהם עוד ילכו הביתה, כמו שהיה במשחק נגד הפועל תל-אביב. גם הפעם זה, היה כמו הפעם שעברה — באותו מצב ובאותו מקום, אלא שאז היה זה חודרוב במקום שיראזי, וגם השופטים ה"חלפו. חשבתו: די! המשחק נגמר. רציתי כבר ללכת הביתה, אבל רפי לוי חקע את הפנדל החוצה, תפס את הראש והקהל השתק.

למרות הנשפים. במחצית השניה רצינו לנצח בכל מחיר, אבל לא תמיד הרצון משת"ה עם יכולת. לחצנו יותר מאשר במחצית הראשונה ולבסוף, אחרי התקפה נמרצת, הכניס רפי לוי את גול הנצחון.

היינו מרוצים שנצחנו גם בהפרש של גול, כי היינו חלשים ולא הגיע לנו לנצח יותר. עוד משחק כזה והקהל יתחיל לבקש את הכסף חזרה. אבל עד כמה שאני מכיר את העניינים הוא לא יקבל. אני רק מקהה שבמשחק השבת, נגד הפועל פתח-תקעה, לא נאכזב את אוהדינו, אפילו אם נהיה קצת עייפים בגלל הנשפים של פורים.

במסלול

משחקים בשבת

איצטדיון רמת-גן יוחבר על-ידי עיריית רמת-גן לחברה פרטית, אם יסתיים המשארהמתן שמהלך שלום זיסמן, סגן ראש העיר, עם משקיעי ע"ז זרים. זיסמן, העושה עתה באוסטרליה, קיבל הצעות מ"חברה פרטית וממשקיעי-הון בדרום-א"י ריקה לרכוש את האיצטדיון. במקרה ש"העיסקה תיעשה, יהפך איצטדיון רמת-גן לאיצטדיון של תל-אביב ונראה שישחקו בו גם בשבתות. בינתיים כבר הוחל בהקמת תאורה באיצטדיון, כדי לאפשר בו משחקי לילה. . . . משחק כדורגל פורמלי, בין נבחרות הכדורגל של יושבי בתי-הקפה רחל וכטי"ח, יערך ביום מיוחד, בלילה. המשחק יערך לאור זרקורי מכניונים ברחבה שבין היכל התרבות ובית הבימה, כששחקני שתי הקבוצות, בהם כדורגלנים ידועים, יופיעו במיזמות.

זיווה שפיר בהוליווד
כתב-יוחון בחרו מלכה

דתות שלמה זנוויד כהנא הכריז על המערה כמקום קדוש, אם כי הרבנות סירבה לקבל את ההכרזה. כהנא הודיע כי יסכים להקמת המועדון, בתנאי שכל המבקרים יחבשו כיפות והגברים ירקדו עם גברים. . . . בד בבד עם הפיכתו של קול ישראל לסוכנות פירסומת לשבועון הדייר, הפכה תחנת השידור הממשלתית גם למשרד שידר כיון מוצלת. זמן קצר אחרי **שירם רונן** נשא את השרונית **חנה שמואל** לשה, עומד גם הקריין **משה חובב** לשאת את עורכת תכניות המוסיקה **דרור בייאבי**. . . . **מאיר גרא**, מארחת מועדון ה"תיאטרון שעזבה את בעלה ואת הארץ, נסעה לאנגליה כדי להינשא שם לשחקן אנגלי צעיר, התאכזבה כנראה. היא עומדת לחזור לישראל. . . . **לידיה שומבר**, בתו ה"בלונדית החיננית של הקומיקאי (דויגאן ו) שומבר, התארסה השבוע בחוף-לארץ לבחור ישראלי, שנסע אחריה לאירופה. הווג ישתקע בארץ. . . . גם לנערות-הזוהר של רחל נכונה כנראה בקרוב סעודת חתונה. הדוג מנית **רנה וייס** מתכננת נשואים עם **רם יעקובסון**, בנו של הפרדסן הרחובותי עשיר הנכסים, המכשול היחידי: רמי, שבילה תקופה ממושכת בארצות-הברית; משרת עתה בצבא. . . . דוגמנית אופנה אחרת, **שרה מל**, מלכת יופי ישראלית לשעבר, שעל הפרת אירוניה עם ריצ'ארד שיין המליינר האמריקאי נודע לפני זמן קצר, לא ביטלה גם היא את אהיה לריק. היא מצאה לה מחור חדש. עשיר לא פחות משיין: **מורי"ש שפיין**, בעל תעשיית סקסטיל מבוססות. . . . רק **לסוניה וולברגר**, הדוגמנית הישראלית היפהפיה, לא האיר המול סנימ. הפועתה של סוניה בתצוגת אופנה, שתיערך בפורים במלון דן, התבטלה. סוניה היתה צריכה להגיש בגדים חדשים, אולם ידיתה בעל תחנת-דלק לו היא עומדת להינשא, התנגד לכך בתוקף.

לחץ. למחרת הופיע ברטונוב לחורה, כשידו מכוסה בתחבושת. . . . ארוחת-ערב מיוחדת במינה נהיג שחקן סמבטיון **מרדכי בך זאב**, המביא לחזרות הלילה של זנסן יש לו משפטים חצי תריסר ביצים, מפצח אותן בזו אחר זו להנאתו. . . . אמן הפנטומימה הצעיר **יעקב (גינק) ארקין** סיסר השבוע: „אני מחסס אבא להצגה. אם לא אמצא, אציג הצגה משורית“. . . . גיבורת השבוע היתה **זיווה שפיר**. בנוסף שנתי של אגודת כמארתת רשמית יחד עם **אלבים פרסלי**, נבחרה היא כמיס תעונות חוץ 1968. מת"חרותיה לתפקיד זה היו: **אליזבט טיידל**, **נטלי ווד** ו**דבורה קר**. . . . אגב, בעוד שזויה קוצרת פירסומת בהוליווד, מתכוונת גם בעלה, ממנו נפרדה, **יעקב (שפיס)** **שפירא**, לנסוע לאמריקה בשליחות לאומית.

לכבות שכורים ושלמים

הקלטת הפלגת שלושה בסירה אחת, שי עמדה להיערך בעוד שבועיים ברחובות, תידחה למועד בלתי-מוגבל. חברת צ"מ, שהתלהבה מהצלחת התכנית הפופולרית, הציעה לצאת הסירה להפליג באניה של ממש. לפי תנאי ההצעה היה על הצוות להוסיף פעמיים בפני גוסטי האניה, תמורת נסיעה ובילוי של חודש ימים לארצות הברית וחזרה. אחרי שרוב אנשי הצוות, חוץ מ**אלמגור ויצחק שמעוני** סירבו לנסוע, לא התיאשה החברה, הציעה לשמעוני לנסוע לבדו. שמעוני קיבל את ההצעה. בית-החרוזת אלמגור, שהתרגז על כי שמעוני נסע לבדו, הפליט בכעס: „בכל סירה טובעה, הקברניט נשאר אחרון. בסירה שלנו הוא נסע ראשון“. . . . תכניתם של **דן בך אלמגור** והצירת **לידי שפיין** להקים סניף של מועדון התיאטרון במערת האריה הא"כ זושת בירושלים התבטלה. מנהל משרד ה

פסוקי השבוע

● **ראש הממשלה דוד בן-גוריון**, בתשובה לעתונאים ששאלו אם ישראל מכינה את מורש הגולף לקראת ביקור אפשרי של אייזנהאואר: „אני מצטער מאוד, אחת החולשות שלי היא שאיני משחק גולף.“

● **דוד בן-גוריון**, בתשובה לשאלה מדוע לא נכנסו הכוחות הישראליים במבצע סיני למצרים: „יכולנו ללכת למצרים אילו רצינו, אך לפני שלרשת אלפים שנים צחינו לא לחזור למצרים.“

● **בועז עברון**, מבקר הדייר של „הארץ“, על שידור של המשורר שלמה טנאי: „כשפתח המשורר שלמה טנאי את דבריו במילים, את השירה ניתן להשתתף לאדם נוכחתי שאדם דומה לחיט. מה חיט חי ומת, אף כל האדם כך. ועוד. נוכחתי שהחיים דומים לחיותולים של תינוק, קצרים ומלוכלכים, ושההבדל בין שולחן לתער הוא שבשולחן אי-אפשר להתגלח.“

● **שר האוצר לוי אשכול**, בקריאת-ביניים בכנסת, אחרי שאחד הנואמים טען כי יש צילום בתקציב: „אם השמש גדולה יותר שיהיו בה קצת צללים.“

● **חיים אנטון**, סגן ראש הלשכה הפלילית במשטרת תל-אביב, בסימפוזיון על בעיות היציאות, בבית סוקולוב: „זנות היא עסק מכניס מאוד.“

● **כתבת „ריבר“ רחל אריב**, באותו סימפוזיון: „הזנות היא נחלת המשטרה בלבד; אין ארגוני הנשים עוסקים בה בפועל.“

● **ח"כ יצחק רפאל**, בעת ויכוח על התקציב בכנסת: „במי הדוברים ובעטי העתונאים ניתן למדינה הזאת כינוי — מדינת השנור. האם אותו גיוס של עזרה, דירבון העם בתפוצות לעזרה גדולה במשך תקופה ממושכת, האם אין זה הישג שיש להתברך בו? זהו אחד ההישגים הנפלאים ביותר, שאנו ממששים לקיים מתח זה בכל חלקי העם בפזורה.“

● **מופ"ר „למרחב“ יוסף פטמן**, ברשימה התפקח הכללי מצטום: „היות ובדמוינונו מעצירת דמותו של המסכ"ל כסמל התקופות הגברית, מעוררת התחבובות ותמונת-היחידון חיוך מהול בתמלה. . . . המצלמה הראתה לצבוריות לא דמות-גבורה, אלא דמות טראגיקומית. המסכ"ל אל לו להצטלם בתחבושת" ראש, לאחר שנפצע ממאכלת מטבח.“

מכתיוס פרותי

היתה לה צרה קטנה: לא היתה לה חברה. לכן רצתה להתכתב עם בני 17, לא כל כך סלוגנים. היא היתה נערה באמת בלתי רגילה. היא אהבה לטייל, לשחות ולקרוץ. והיא רצתה להתכתב עם נער יפה. אבל היא היתה קצת חסרת אמונה. היא דרשה תמונה כבר במכתב הראשון.

בהזדמנות אחרת אספר לכם על דודה אהת גורא מסכנה, שהיתה צריכה לקבל ולקרוץ כל מיני מכתבים מהסוג הזה, ובקצב של עשרות בשבוע, ר"ל.

★ ★ ★

סתם בת
(1066/19) רוצה להתכתב עם איזושהי בחורה או סתם בת. "אולי אתם יכולים להסביר לי למה הוא מתכתב. תמיד הרגשתי שקצינים הם מעל להבנתי. הוא בחילהיים. רוצה?"

★ ★ ★

אחרי שהבעתי את זעתי העקומה במקצת על כמה דמויות היסטוריות, החלו מצייפים אותי במכתבים בהם ביקשו לקרוא על כל מיני דמויות. מישהי שאני בטוחה שיש לה אף ארוך, רצתה לדעת משהו על קליאופטרה.

אני יודעת שאני מחללת את הקודש, אך משום מה אינני יכולה לחשוב טובות על הדוד מרדכי. אפילו אם יש לו אחיינית ירקרקת תחת חסותו, שהוא מת להיפטר ממנה, האם היה צריך באמת להביא אותה להרמונו של אחשוורוש השמן והנאוף? היא כמובן הצילה את כל היהודים, אבל מדוע יהודיות כשרות אלה, כמו אסתר ויהודית, הן בסדר מבחינה היסטורית כאשר הן מתעסקות עם גויים, רק אם צומחת רווחה לנצח ישראל שלא משקף? עם מה מתחשק לאחת כזאת להיות אשת חזיקו של ערל סתם כך, לשם ההנאה שבדבר?

★ ★ ★

"לא בשטרילנו"
(1066/15) על עצמם:

"...אנו שלשטנו מה שנקרא כיום מיטב הנוער, עתיד האומה, בוגרי תיכון, משרתים בצה"ל. כל הנתונים, לא טוב, או נספר לך כיצד בילה מיטב הנוער את מוצאי השבת האחרון שלו. החלטנו להיות "פריורים" — וכי היתה לנו ברירה? — יוצאים לרחוב לבושים במדים, דרגות מבהיקות — שלשטנו סמלים, אם זה משנה למישהו — קומה זקופה, מסתכלים על העולם מלמעלה. היע — התלבשות על שלוש התיכות, טוב, מודים רחוב אחר, שני, הנה באופק גורא משהו טוב. מתקרבים ליעד. אה, זה לא בשטרילנו. ילדות קטנות, ממשכים הלאה. שוב מוצנץ משהו. מתקרבים, ושוב: אה, היא, השמנה יכולה להיות אמא שלך. "בתוך תוכנו יודעים אנו שלא אלה הן הסיבות האמיתיות. פשוט אין דם. לא הורגלנו לזה. עברנו מקיצוניות אחת לשנייה, מנוגדת, וזה לנו, רחוקה מאתנו. עד כמה שהצלחנו עם השיטות האלה, תמיד עובדת כתיבת מכתב זה. "ריקניים, נוער זהב, סתם פושטים — האם לא זו התגרה בה למקרא שורות אלה? חושבים אנו שבעייתנו תיראה באורה הנכון והסראני אם נציגה כמות שהיא. "ובכן, אנו חברים וותיקים, מאחורינו ארבע שנות לימוד באותו מוסד. ישיבה. כן, ישיבה. במשך ארבע השנים הי אלה לא ידענו מה זה בנות. פשוט לא ראינו אותן... למרות שיכולנו להמשיך ולשבת במוסד דומה ולהיות פטור רים מגיוס, החלטנו שאין מקומנו בין המצוללים זכות זו לתועלתם הפרטית. וכך הגענו לשורות צה"ל. ואז גפתח לעינינו עולם חדש... כי אחרי הכל, איננו שונים משאר בני האדם. אך תקופת העבר נטעה בנו מיני תסביכים לגבי כל מה שנוגע לבנות, שלא בנקל נשרישים מקרבנו. נכנסנו למסגרת חדשה קצת באופן מלאכותי. לא נקי לטנו במאה אחת. כי הרי אינו דומה מי שבילה שנות נעוריו במסגרת טבעית, הכוללת יחסים עם בנות, לזה שראה אותן רק מרחוק... מה שאנו יודעים ובטוחים, הוא, ש" נוכל לתת הרבה לבת... השכלתנו הכללית אינה מתבטאת במספר הביטויים הלועזיים המפוצצים שאותם אנו מסוגלים לבטא מבלי לשבור את השיניים. השכלתנו המוסיקלית אינה מתבטאת במספר שמות היצירות שאיננו מכירים... איננו סנובים..."

"מה שאנו מקווים למצוא באלה שתתקשרנה אתנו — תכונות דומות לשלנו. רחוקות ומגוננות, טובות לב, משכילות ובעלות שכל. חשוב שתהיינה תלביביות, רצוי מסורתיות, אך לא הכרחי. נעז ובקש יפות'מראה בגיל בין 17-19."

★ ★ ★

אחת גבוהה, אחת נמוכה

קודם כל שתדעו לכם (1066/16) הן שתי חברות. אחת גבוהה, השנייה לא כל כך. המכירים שלהן אומרים להן בחדאי שהן נחמדות גורא והן רוצות להתכתב עם שני בחורים מגיל 25-28.

הם צריכים להיות תלביביים, נחמדים, לא סנובים, מעניינים, בעלי חוש הומור, אהבי מוסיקה קלאסית, קול" נוע וחובבי טיולים. אם אינכם כאלה, אל תדאגו, כתבו אליהן. אני בטוחה שגם הן יודעות מעט מאד.

★ ★ ★

אוהב לכיף

חייל בעל כומתה שחורה (1066/17), בוגר תיכון, אוהב, משום מה, להתכתב עם בנות 17-18. אין לו כנראה הרבה דרישות בחיים. הוא אוהב לרקוד, לבלות בחברה, "מתעניין בתוכניות רדיו, בקיצור אדם שאוהב לכיף" (אם אתה קורא לזה כיף — סחתין). אין בעיות. את יכולה כבר לשבת לכתוב לו אם אין לך דבר טוב יותר לעשות, בעיקר אם את עירונית וגבוהה.

★ ★ ★

הנה. בעיותיך המספחתיות אינן מעניינות אותי. אינני מאמינה שאת שואלת את שאלותיך כדי לקבל ממני תשובה בנוסח: "פשפשי במעשיך, אולי היתא את אשמה". או: "עשי את הצעו הראשון, אינני מאמינה לכל הסיפור שלך. אינני מאמינה בכלל שיש לך בעל, ואם יש לך, אזי את ראוייה לנזה. הוא ממרר לך את חייך? שברי על ראשו כמה ביצים. את יכולה תמיד לטעון שזה טוב בשביל הקשקשים שלו."

★ ★ ★

הצרה שלה
יש לי סיפור נורא מקורי, בשבילכם. פעם היתה נערה בת 15 (1066/18), שכל חברותיה אמרו עליה שהיא נחמדה.

טוב, אז קליאופטרה ה" (מופתעת, מה?), זו שפסקאל אמר עליה שכל היסטוריה היתה שונה אילו היה לה אף קצר בכמה אינציים, הדביקה כל כך את יוליוס קיסר באהבת המותרות שלה, שהוא החל לקפוץ קצת יותר גבוה מן הקורקבן שלו מבחינה מדינית, ונרצח בגלל זאת. ואותו הדבר קרה למרקוס אנטוניוס. הוא וקליאו התו חרו ביניהם על עריכת נשפים גדולים ומפוארים יותר. טבחיו של מרקוס היה צולה שמונה חזיריבר בפעם אחת, כדי שאדונו יוכל לקרוא לטעודה, כל רגע שמתחשק לו. קליאופטרה ואנטוניוס עשו הכל בסגנון מפואר. הם נהגו לבלוע פנינים חומטות בחומוץ, רק בשביל הכיף. היה לה חוש הומור יחיד במינו. היא שלחה את עצמה ליוליוס קיסר, כשהיא מגולגלת בשטיח; היא היתה נוהגת לתלות דגים מלוח בקצה חכתו של אנטוניוס. ובכלל, לא אתפלא אם יבוא יום אחד מישהו ויקבע שהיא היתה בכלל קרייה מבחינה מינית, בסופו של דבר.

זה היה בלתי צודק מצדו של דאנסה לשים אותה רק במעגל השני בגיהנום, יחד עם חוטאי הברשים הפשוטים. היא היתה חוטאת יותר טובה. מגיע לה, לכל הדעות, מקום בשורה הראשונה.

★ ★ ★

ופפה לא תזיק

כיוון ש(1066/20) לומדות שתיהן בבית ספר לאחיות, אין להן זמן. לכן, אולי, רוצות הן שיהיה להן חספה לפני שתיהן ליטו לכתוב אליהן. הן בנות 18, אבל נשמעות בנות 14, אם תשאלו אותי.

★ ★ ★

מוכתה זהב

היא שחורה והחברה שלה בלונדית (1066/21) ושתייהן בנות כפר. הן רוצות להתכתב עם שני בחורים. דוגמה כיצד הן כותבות: "תשאלו — להתלבש להנות אנחנו אה" בות ומובתח לכם שיהיה נעים בחברותינו רצוי שיהיה רכב משום שאנו גרות מחוץ לעיר."

כאילו לא הספיק כל זאת, הן כותבות לי בסוף חזקי ואמצי. כמה צדקה.

★ ★ ★

23 סיבובים סביב השמש

תדעי לך ש(1066/22) מתכוון ברצינות לכל מלה שהוא כותב: "את! אשר לא השכלתי לצור את דמותך על נייר... לא הצלחתי לחשוב את דיוקנך בתבנית. אך בעיני נפשי ראיתך — חמודה — ביתך קרוב אל ביתי — בסביבת תל-אביב. ואנו שנינו חיפשונו סוד אחד — להסיר מעטה... ותענוג שבמיסתורין."

"הגם את מחפשת את דיוקני העוטף את שאיפותי וכמי- הוהי ותחביבי השעונויים? דומים אנו בחיי בדידות ואהבה — האם גם לך ריק? מדוע, אפוא, לא תכתבי לי? הן גם אני, כה זרים הדברים מסביבי, אותם הדברים אשר אני עושה כמו האחרים. הן גם אני מוקף ידידים אינ-ספור. פעילות חברה ומסבות צעקניות. אני הסטודנט שהספקתי לסובב את השמש 23 סיבובים והשתנתי כשני האושר. "הגם את נכספת לקרוע את אדרת התכלת? ולהסיר את מע" טה האלמוניות? הגם את מחפשת ידיו בין אלה אלפי אנשים? אה... כאשר תתגעגעני אל משהו זר... מיסתורי ויוצא דופן... כאשר תחפשי סיפוק בפרח וך המפיץ איחשת ריק או בשחוק תם... או בלחן עמוק — כתיבי לי. הן פה יש איש אותך מבין ולאגרתך מצפה."

ציפור קסנה לחשה לי...

כל אחד יכול עתה לטרוף את הן בךאמוץ מבלי ש- יקרה לו משום — אולי, לכל היותר, קלקול קיבה — אחרי שבעל הנקיטה כינה בשם הכבוד לט בן-אמוץ את אחד ממאכליו. הוא יודע לספר שדן, גסטרונום מובהק, עמל קשות לגלות את סוד מרק הגולאש המצויין שלו, הבטיח אפילו לכתוב עליו. בעל המסעדה סירב... יעל ישי וצבת את זיהו, הופיע בתפקיד כמעט ראשי בזלמן, יש לו משקפיים של סמבטיון, דבר המאפשר עתה, לכל חוג מכ- רותיו של במאי מוישה וינסלאטור, **מיכאל** ("מיקו") **אל" לז** להתחלף בתפקיד מחליפות... **יהודית אמיר** מקבלת בשלחה את אופנת פאריס החדשה, הורשת גילוי ברכיים. חוכמה גדולה, עם רגליים כשלה.

נערת השבוע

סמה ריטה גריסברג, ואל תנסו לעשות ממנה יהודיה. היא לא. ריטה בת ה-22 היא מחליקה על סקטים בקרקס מדראנו. יתוש הקרקס נכנס לראשה השחרחר לפני כשמונה שנים, כאשר היתה פקידה באוטסטריה. עתה יש לה סיבה נוספת להישאר. האיש שהיא אוהבת ואתו היא חיה מזה שש שנים, ויפרס קוהלר, נמצא גם הוא בקרקס, כרוכב סוסים. קרון המגורים הזעיר שלהם הוא מסודר הפלא, כמעט קירותו מתנוססות צלחות נחושת, אותו נוהגת ריטה לאסוף בכל ארץ שהיא מבקרת. כאשר אין היא מופיעה, נוהגת ריטה לבשל ארוז חות טעימות לה ולגור שלה, על גבי כירת הגז הקטנה שבקרון, או לצחצח את חדר המגורים, כש היא לובשת סודר הדוק המבליט את גירחה הנאה, ומכניס דוגרניז כחולים. "זה הכי פראקטי", הצהירה. אולם עם כל היותה ותיקה בקרקס, נעזרת היא נשימתה מחדש, כל פעם שאהובה מבצע תעלולים על גבי הסוסים. שאיפתה: להינשא כאשר יחזרו לאוטסטריה. "אחרי הכל", אומרת היא בחיוך החושף את שיניה הצחורות, "צריכים חודש חופש כדי להתחתן. יש המון מה לעשות, לא כן?"

אגדות עקומות עם מוסר-השכל ישר

הרשוני לספר לכם כמה אגדות, יוצאות 1917 במקצת, של אמברוז בירס.

צד בלתי מעוניין

שני כלבים שרבו ביניהם על עצם, מבלי שיצליח האחד לגבור על השני, הביאו את דיום בפני כבש. הכבש שמע בסבלנות את עדויותיהם, ואז זרק את העצם לכארי. "מדוע עשית זאת?" שאלו הכלבים. "מפני", השיב הכבש, "שאני צמחוני."

החתול והמלך

החתול, מספרת האגדה, התבונן במלך. "ובכן", אמר השליט כשהוא מבחין בהתבוננותו, "מה דעתך עלי?" "אני יכול לתאר לי מלך", אמר החתול, "שימצא חן בעיני יותר." "למשל?" "מלך העכברים."

ש ק ע ר ש ק

רה אחת. בעמוד זה מגיש אל-מגור פארודיה על אותו שיר, ב-סגנון של חמישה משוררים ידועים.

בשבוע שעבר פירסם „העולם הזה“ שיר של דן אלמגור, מתוך-שידור הפורים של „שלושה בסי-“

ושתורת

מאת אהרון אמיר

על מות לבעל.
על מות.
צועה אועק:
אלו לבעל!
כבתולה חוגרת שק.
בחרצובות רותק,
ברתוקות בותק,
בשתוקות נותק,
בנתוקות שיתק.
כי
שק.
כי שק חבק
חזה תנופה.
כי שק דבק
לנרד גופה.
כי שק נבק
אשכר צופה.
כי שק שבק
כערופה.
כחרופה.
אבק.
הלילו לושתי.
ושתורת.
אסתר. אסתורת.
שיגל אחשורוש.
דודים. קדישה לבעל.
כמוש.

ידו של קוץ

מאת יל-ג

ושתי, או ושתי, מי ידע חייכי?
בערב תבואי, ובבוקר תלכי.
כשה לעקדה תובלי לגבר
בידי הסריסים, המה עס-לא-אבר.
ושתי, חוט של גועם משוך עליה.
כי בעולת-בעל היא ולא עוד בבחוליה
יש לנו רק עדות נאמנה אחת:
הפאה הנכרית על הקרחת.
ומרדכי, איש משכיל ויודע ספר,
אדם בצאתהו, לבוש שק ואפר.
ותראה ושתי השק על גופימו,
ותקח שקימו, ותישקימו.
ואולם, שוד ושבר! הרב דמתא
קוץ נעץ בשק, הרב בן-המדתא.
ובחבוק המלך אשתו, היפה בארץ,
בא הקוץ בבשרימו, ויקרא: אויה, קרץ!
אהה, ידו של קוץ היתה במעל.
ותשכל ושתי יחדיו גם חיים, גם בעל.
כי ושתי למצולות-ים הושלכה,
ומרדכי לבין שיני אריות, סתם-ככה.
ויקה אחשורוש, ויבחר באסתר,
ויאמר לה: „הי לי אשתי!
אשקא דריספק חרב בתיר!
וא... שקא דפריס טבעה ושתי.“

הבריכה

מאת ח. נ. ביאליק

עוד יש ערים נכחדות בתפוצות הגולה
בהן יעשן במסתרים נרנו הישן.
קומו, תועי מדבר, למסיבה הגדולה
שעורך אחשורוש בעיר שושן.
אכן, חציר העם, מלא ניקלה וראש.
ושממיות-יגון חוטי יתמות טחתי.
אך נשף מפואר עורך אחשורוש,
והשתיה כדת, מכוס בין חרבות.
ואם הררי נשף עלינו נערמו לתפארה,
מי בז ליום קטנות? הגנו ועלינו בסערה.
מנהג חדש בא למדינה,
שמלת שק וכתונת פסים.
על כן ושתי העדינה
ביקשה עזרת הסריסים.
אך עם הסריסים יבש היה כעץ.
לא לשוא קורא המן... קוצץ בן קוצץ.
אל יפול רוחכם, סריסים מתאוננים,
קומו שכס אחד לעזרת המלכה.
במה? אל תשאלו! באשר תמצאו.
אמנם בחורבות לבבכם המזווה נפסלה,
אך אין בודקים בשעת הסכנה.
סריס אחד ניסה, אבל...
צנח לו זלול.
רק מרדכי מצא עצה קולעת:
אם יש את רצונך לדעת
היכן תמצאי שק מן המוכן —
לבית המדרש סורי, הישן נושן.
ותלבש ושתי שק.
והמלך צעק:
גחך הפך ציץ-מרן!
כי סיסמאת הריהי כך:
חזה, לך ברח!
וגם שני ענקים נאדרים בחייל
ניראים בתוכו כ... גמדי ליל.
השמש זרחה, השיטה פרחה, וושתי צרחה:
שריים, בקשו רחמים עלי!
היה היתה ושתי וראו — הופ — איגנה עיד.
כי הופלה למים.
והמלך צרח לאסתר תכולת-הענינים:
„התדעי בשל מה אהבתי?
אני אהבתי בשל... תפוחים.“

פרגש החשף

מאת נתן א.

עד הודו.
והמלך יכעס, ויחרוק שיניים.
ויכה את שריו במכות מצרים.
ואולם מרדכי, בזוית של פונדק,
סב ישב, סב קשיש וסימפטי,
חשתי תראה את שקי, ותצעק:
„אחריקה!“
(כלומר: „מצאתי!“)
ישמחו עניים, ומשורר החצר,
הידוע בכל פרס,
חיש ינציח הכל בטורי-פאר
(ויזכה, כמובן, ב... פרס).
או תלבש המלכה את השק מיוטא,
אך המלך, נרגו, יעלה עשן.
והמן יורקנה, כדיגא מלכותא,
לנהר, בו כובסות בנות שושן.
או תשאל המלכה, שטופת „אמה“ ו„קסם“,
ותשאל: „בשל מה?“ והמלך יצעק.
„כי במקום להרגיש את מרגש החשף,
נאלצתי לראות... חתול בשק!“
ואם ושתי טאבולה ראסה —
הנני ואבחר ב... הדסה.“
ויקרא שעשגו: „האספו בהמון,
כל יפות החזה והברך.
חברים, לחיי פילגשי ההרמון!
לחיי הבתולות שבדרך!“
ואסתר תצטחק. כי לבה לה ניבא
שהשאר יסופר כבר ב... לילה הבא.

והארץ תידום. וקליע כבליסטי
ירחף (ביפ-ביפ) על פרס ומדי.
ובחוזן כוכבים. לילה קר, מידל-איסטי,
ויכין אחשור גארדן-פארטי סנוביסטי,
ויקרא:
„המלכה — אלי!“
היא לטקס תיכון, המלכה (מלך, שורה!).
אך המלך יקרא, וקולו תובעני:
„בואי חיש, והראי נא יפי הפיגורה,
את ה — — — — — וה — — — — —
(מחיקות הצנזורה)
וה — — — — — האחד אין שני.“
„ברצון“, היא תמסור לסריס החיור.
„ברצון גם אדגים, גם ארקודה.
אך הבן, אחשור,
כי עוד אין, אחשור,
כי עוד אין לי השק, אהלה-מודה.“
„כי השק הלוח.
כל גבעה הוא ישפיל לי.
כי השק הלוח
הוא מאד שקי סאפילי.
ועל כן, ללא שק כריסטיאן-דיורי,
לא אברא.
מצטערת.
סוררי!“
או המלך יצעק, ותפרוץ מהומה.
יקפצו סריסים ויקודו.
ותחפש האומה. ותבקש האומה.
אבל שק שכזה משום מה, משום מה,
לא נמצא
מני כוש

סתק... ..

מאת אברהם שלונסקי

שושן אחשורית. הילולא מפולגשת.
ירח מכורסם, כרות כסריסים.
וושתי פרתמית באין אונס דורשת:
„הו, הלבשוני כתונת הפסים!“
ירח שעשגו. פתשגן אלוה.
ושתי לבשה השק, הילילה, עזאול.
כי בלבוש-השק גם הררי גלבוץ
הופכים שטוחים כעמק יזעאל.
וכמו תבור, אלי, לשק הוטלה היא פנימה.
כי העגוב הפך מישור, הדין נחתם.
על כן יגון שירי, פייסן של אבא-אמא.
ושתי,
אשתי,
אשתו,
איש טוב,
איש תם,
תם,
סתם.